

AALBORG
UNIVERSITET

STUDENTERRAPPORT

1	Domain name	Registrar	
2	00800.vip	Go Montenegro Domains, LLC	
3	010365vip.com	Dynadot Inc	
4	0205.vip	Gname.com Pte. Ltd.	
5	028365vip.vip	Dynadot Inc	
6	029365vip.vip	Dynadot Inc	
7	0371365vip.vip	Dynadot Inc	May
8	0450987.xyz	Go Daddy, LLC	March 10th, 2025, at 10:51
9	0471365vip.vip	Dynadot Inc	May 2nd, 2023, at 09:36
10	0571365vip.vip	Dynadot Inc	May 2nd, 2023, at 09:36
11	0871365vip.vip	Dynadot Inc	May 2nd, 2023, at 09:36
12	100sand1000s.com	Gname 442 Inc	September 4th, 2025, at 20:08
13	1033365.com	GoDaddy.com, LLC	September 19th, 2018, at 2:1
14	1056916.com	GoDaddy.com, LLC	August 7th, 2025, at 10:16
15	1056mmm.com	GoDaddy.com, LLC	April 20th, 2022, at 06:47
16	11060811.com	Gname 277 Inc	July 9th, 2025, at 20:28
17	1111365wz.cc	GoDaddy.com, LLC	February 18th, 2025, at 12:56
18	1111365zw.cc	GoDaddy.com, LLC	March 16th, 2025, at 06:50

Domænenavnsregistratorers mellemmandsansvar

26	11658877.com	GoDaddy.com, LLC	April 8th, 2022, at 10:51
27			
28		Jakob Pedersen	
29	11659944.com	GoDaddy.com, LLC	April 8th, 2022, at 10:51
30	11659955.com	GoDaddy.com, LLC	April 8th, 2022, at 10:51
31	116588l.com	GoDaddy.com, LLC	April 23rd, 2022, at 09:11
32	1165rrr.com	GoDaddy.com, LLC	April 23rd, 2022, at 09:12
33	1165ttt.com	GoDaddy.com, LLC	July 15th, 2018, at 16:20
34	1165ttt.com	GoDaddy.com, LLC	April 23rd, 2022, at 09:11
35	1165zzz.com	GoDaddy.com, LLC	July 15th, 2018, at 16:20
36	130365.vip	Wild West Domains, Inc.	February 23rd, 2021, at 10:04
37	13355.vip	Go China Domains Inc	March 14th, 2022, at 13:38
38	15051155.com	GoDaddy.com, LLC	February 27th, 2019, at 20:51
39	15052233.com	GoDaddy.com, LLC	February 27th, 2019, at 20:51
40	1505uuu.com	GoDaddy.com, LLC	May 17th, 2021, at 09:07
41	1511.com	GoDaddy.com, LLC	December 31st, 1999, at 07:09
42	15650044.com	GoDaddy.com, LLC	July 13th, 2019, at 14:43
43	15650055.com	GoDaddy.com, LLC	July 13th, 2019, at 14:43
44	15653333.com	GoDaddy.com, LLC	July 13th, 2019, at 14:43
45	15654422.com	GoDaddy.com, LLC	July 13th, 2019, at 14:43

Titelblad

Uddannelse:	Kandidat i erhvervsøkonomi-jura (cand.merc.jur.)
Uddannelsesinstitution:	Aalborg Universitet
Fagområde:	IT- og internetret / erstatningsret
Forfatter:	Jakob Pedersen
Vejleder:	Jan Trzaskowski
Projekt:	Kandidatspeciale
Titel:	Domænenavsregistratorers mellemmandsansvar
Engelsk titel:	Intermediary liability of domain name registrars

Afleveringsdato: 6. maj 2026

Antal anslag (brødtekst): 133.326

inkl. mellemrumsanslag

ekskl. forside, titelblad, fodnoter, abstract, indholdsfortegnelse og litteraturliste.

Anslagsdokumentation: se afsnit 9.1

Studienr.: 20214601

Dette er et ”matchmaking”-speciale skrevet i samarbejde med og baseret på et praktisk problem for PATRADE A/S.

Abstract

The present thesis was based on a hypothesis that domain name registrars were subject to some sort of special responsibility as a critical technical intermediary for the general accessibility of websites online. Thus, a possible intermediary liability for those registrars concerning the accessibility of intellectual property infringements online was presumed to exist, but no apparent regulation, case law, nor legal literature clearly proved this to be true, hence why this topic was worth investigating and addressing.

A thorough review of the technical circumstances is initially completed to create an overview of the situation at hand, and to apply these circumstances to the relevant rules regarding intermediary liability of internet actors.

However, upon an analysis of the applicable law for internet intermediaries, it is quickly determined that domain name registrars are not special in regard to any “intermediary liability” and are not subject to any direct regulation establishing a duty nor responsibility to act upon knowledge of intellectual property infringements made accessible via their provided domain names.

As such, it is swiftly identified that the assessment in relation to the research question at hand had to be based on non-contractual liability for damages. After an analysis hereof, it is determined that domain name registrars’ conduct by inaction (passivity) against the accessibility of infringing content located on a website made available and accessible by a domain name provided by the registrar itself seemingly cannot meet the criteria for non-contractual liability for damages in accordance with the rules current applicable law in Denmark, namely based on relevant national case law and applicable EU regulation. Numerous issues arise in that regard, including the practical challenge of even proving the monetary losses caused by infringements upon intellectual property rights generally.

Additionally, it is uncovered that the applicable law regarding non-contractual liability for damages regarding omissions – which has shown relevant – is tricky, and ultimately an element which makes it even harder for an infringed rightsholder to seek compensation for damages from the registrar.

Furthermore, it is uncovered that the European Union’s Digital Services Act regulation is a general obstacle, as it seemingly – on generous conditions – exempts registrars for *all*

responsibility concerning illegal content on the internet that the registrars' provided domain names make accessible.

Ultimately, the topic remains more theoretically interesting than practically applicable, namely due to the everlasting issues of proving the damages caused by infringements upon intellectual property in general, non-contractual liability for omissions, and the responsibility exemption of »mere conduit« intermediary services outlined in the Digital Services Act.

Nevertheless, this paper further clarifies the (limited) options for rightsholders to pursue enforcement and/or non-contractual damages of intellectual property online and infringements hereupon, respectively. On the contrary, it is demonstrated that domain name registrars need not to be concerned about monetary consequences and liabilities arising from their domain name registrants' misuse of provided domain names in relation to infringing content – at least as far as the applicable law of Denmark governs, that is.

Indholdsfortegnelse

TITELBLAD	2
ABSTRACT.....	3
INDHOLDSFORTEGNELSE.....	5
1 INDLEDNING.....	6
1.1 PROBLEMFORMULERING	8
1.2 METODEAFSNIT.....	9
1.3 AFGRÆNSNING	16
2 REDEGØRELSE AF DET RELEVANTE TEKNISKE FAKTUM	19
2.1 KORT REDEGØRELSE AF WORLD WIDE WEB, DNS SAMT DETS VIGTIGSTE ELEMENTER OG AKTØRER	19
2.2 ILLUSTRATIV CASE TIL FORSTÅELSE.....	23
2.3 DOMÆNENAVNE, REGISTEROPERATØRER, REGISTRATORER OG ICANN	24
2.3.1 <i>Typer af topniveaudomæner (TLD)</i>	24
2.3.2 <i>Internet Corporation for Assigned Names and Numbers (ICANN)</i>	26
3 MELLEMMANDSANSVAR PÅ INTERNETTET	27
3.1 KORT HEROM	27
4 ERSTATNINGSRETIG ANALYSE	31
4.1 KORT REDEGØRELSE	31
4.2 ERSTATNINGSRETIG ANALYSE AF REGISTRATORER IFT. KRÆNKENDE HJEMMESIDEINDHOLD	32
4.2.1 <i>Erstatningsbetingelserne</i>	32
4.2.1.1 Økonomisk tab (skaden)	32
4.2.1.1.1 Immaterialretlige krænkelsessager og tabsudmålingen heraf	33
4.2.1.1.1.1 Eksempel på krænkende hjemmesideindhold og den relevante ret	35
4.2.1.1.2 Skaden i nærværende kontekst.....	37
4.2.1.2 Ansvarsgrundlag.....	39
4.2.1.2.1 Undladelser.....	42
4.2.1.2.1.1 Culpavurdering	47
4.2.1.2.2 Registratoren som selvstændig krænker af ophavsret	53
4.2.1.2.3 Delkonklusion.....	55
4.2.1.3 Kausalitet.....	56
4.2.1.4 Adækvans	57
4.2.2 <i>Ansvarsfrihed</i>	58
4.2.2.1 Digital Services Act (DSA) (EU-forordning 2022/2065), artikel 4	58
5 KONKLUSION.....	63
6 RETSPOLITISK OVERVEJELSE	65
7 PERSPEKTIVERING	67
8 LITTERATURLISTE	68
9 BILAG	71
9.1 ANSLAGSDOKUMENTATION	71

1 Indledning

Omtrent 6 milliarder mennesker benytter internettet, svarende til cirka tre fjerdedele af hele Jordens befolkning (The International Telecommunication Union, 2026). Et kritisk element af internettet, som de fleste næppe hverken kender til eller værdsætter – selvom de fleste til dagligt benytter det – er domænenavnssystemet (“DNS”). Navnlig benyttelse af “world wide web”, det vil sige den del af internettet der vedrører benyttelse af samt navigering på og iblandt hjemmesider¹ via browsers² (Juul, 2026), muliggøres i praksis gennem blandt andet DNS (Johansen, 2026). Uden DNS, der forbinder simple domænenavne (for eksempel ”ku.dk”) med komplicerede IP-adresser (for eksempel ”130.226.237.173”, som er den umiddelbare IP-adresse for Københavns Universitets hjemmeside (Check-Host.net, 2026)), ville world wide web i praksis være kompliceret og ganske svær for mennesker at navigere i – særligt uden internetsøgemaskiners hjælp. Desuden ville hjemmesideadresser være sværere for mennesker at adskille, da der er høj visuel lighed mellem alle IP-adresser. Domænenavne gør det nemmere for mennesker at adskille og huske ”adressen” for forskellige hjemmesider. Sammenlign for eksempel Aalborg Universitets officielle hjemmeside henholdsvis Københavns Universitets, der kan tilgås via ”aau.dk” henholdsvis ”ku.dk” i forhold til deres respektive IP-adresser ”20.224.132.89” henholdsvis ”130.226.237.173”.

Om end man via browsers i teorien kan tilgå alle aktive hjemmesider både via dets intuitive domænenavn og ved direkte brug af dets IP-adresse, er dette næppe altid muligt i praksis. En betydelig andel af alle hjemmesider i verden anvender af sikkerheds- og optimeringsårsager en såkaldt ”omvendt proxy”, der i praksis skjuler hjemmesiders specifikke underliggende IP-adresser fra offentligheden (one.com, 2026). Således tvinges brugere i hvert fald i disse tilfælde til eksklusivt at benytte domænenavnet for at tilgå den underliggende hjemmeside. Domænenavnet fungerer således som en ”adgangsnøgle”, der ultimativt forbinder browseren med den skjulte underliggende IP-adresse. I praksis anvender alle mennesker dog domænenavne til at finde hjemmesiders IP-adresser, selv hvis hjemmesiden er fundet via en

¹ I praksis også omtalt som *website*, *websted* og *netsted*.

² Browser: ”En browser er et computerprogram, der bruges til at søge efter og vise hjemmesider fra den del af internet[tet], der kaldes *world wide web*.”, for eksempel Chrome, Edge, Safari, Firefox m.fl. (Johansen, 2026)

søgemaskine, da søgemaskiner som Google indekserer URLs³ (Google Inc., 2026), som kritisk består af blandt andet et domænenavn. Processen er dog så veloptimeret, at man næppe bemærker, om hjemmesiden anvender en omvendt proxy. Desuagtet præsenteres brugeren ikke i nogen tilfælde visuelt for hjemmesidens IP-adresse, medmindre den aktivt opsøges. Domænenavne er i praksis ”adressen” for en given hjemmeside, medens URLs inden for domænenavnet tjener som henvisninger til specifikke ”rum” på hjemmesiden. Der består ingen tvivl om, at eksistensen og brugen af domænenavne er kritisk for den nuværende konstruktion af world wide web, som næppe radikalt ændres foreløbigt.

Førend hjemmesider i det hele taget er tilgængelige via internettet, må de være forbundet til internettet, når browsers forsøger at tilgå hjemmesidens IP-adresse. I praksis løses dette af hostingudbydere, der lader klienter placere deres hjemmesider på hostingudbyderens⁴ konstant internetforbundne server imod betaling (dandomain, 2026). Der foreligger righoldig litteratur omkring hostingudbyderes ”mellemandsansvar” (eller fravær heraf) for ulovligt indhold placeret på dets servers samt lovregulering og retspraksis heraf både på EU-plan og nationalt niveau. Formålet hermed har været at få styr på onlinemiljøet i det hele taget, herunder *at bidrage til et sikkert, pålideligt og gennemsigtigt onlinemiljø for forbrugerne og for andre berørte parter såsom konkurrerende erhvervsdrivende og indehavere af intellektuelle ejendomsrettigheder og for at afskrække erhvervsdrivende fra at sælge produkter eller tjenester i strid med de gældende regler [...]*, som det for eksempel kommer til udtryk i præambelbetragtning 72 i EU’s ”Digital Services Act”-forordning. Netop i konteksten af nærværende analyse er sådanne initiativer dog truet af, at hjemmesideindehavere i teorien selv kan forestå sin hjemmesides hosting ved blot at lade en internetforbunden computer stå tændt derhjemme. I den situation kan det ligeledes være meget svært at identificere den konkrete ansvarlige person som følge af den anonymitet, som internettet muliggør. Derudover findes der hostingudbydere, der overlagt markedsfører sig konkret til anvendelse i forbindelse med ulovlig aktivitet, herunder med løfter om at ignorere påbud og henvendelser fra

³ URL: ”URL, Uniform Resource Locator, adressen på en fil (for eksempel et website), der er tilgængelig via internettet. URL'en består af en specifikation af den anvendte protokol (for eksempel HTTP eller FTP), et domænenavn, der specificerer, hvilken computer filen befinder sig på, og endelig en beskrivelse af filens placering på computeren.” (Hansen, 2026)

⁴ Denne service udbydes i praksis også under betegnelserne *serverhotel*, *hostingcenter* og *webhotel*.

rettighedshavere af immaterielle rettigheder, der således besværliggør rettighedshaveres håndhævelse af rettigheder, typisk benævnt ”bulletproof hosts” (SentinelOne, 2025).

Denne opgave skrives i samarbejde med PATRADE A/S (Patrade), der specialiserer sig i håndhævelse af immaterielle rettigheder på internettet udenretsligt. Patrade bekræfter problemet med ”bulletproof hosts” og gør opmærksom på hostingudbydere ”Alexhost” og ”Fibergrid” som store udfordringer i denne kontekst. Sidstnævnte er hostingudbyder for ikke mindre end aktive 16.000 falske webshops, der hver især krænker utallige immaterielle rettigheder (Freeborough, 2026).

Som nævnt er domænenavne dog en næsten uadskillelig del af hjemmesiders spredning og tilgængelighed i praksis. Domænenavne befinder sig i et rimeligt kontrolleret miljø og kan kun rekvireres via en autoriseret domænenavsregistrator (registrator), som næsten altid er konkret identificerbar. Som følge heraf har Patrade en interesse i at få udforsket, om registratorer juridisk set på nogen måde kan stilles til (erstatnings)ansvar for ulovligt hjemmesideindhold, der krænker deres klienters immaterielle rettigheder, idet registratoren til den skødesløse og eventuelt insolvente registrant (hjemmesideindehaver) leverer en service, der er med til at facilitere spredningen og tilgængeligheden af det ulovlige hjemmesideindhold. Hvis dette er muligt, har registratorer et incitament til at beskytte immaterielle rettigheder ved at bidrage til bekæmpelsen af krænkelser heraf på internettet.

På baggrund af ovenstående kan følgende problemformulering fremsættes:

1.1 Problemformulering

Under hvilke omstændigheder kan en domænenavsregistrator ifalde et erstatningsansvar overfor en krænket rettighedshaver for dets domænenavsregistrants placering af immaterialretligt krænkende indhold på en hjemmeside, der tilgængeliggøres via et af domænenavsregistratoren formidlet domænenavn?

1.2 Metodeafsnit

Problemformuleringen tager udgangspunkt i et scenarie, som Patrade oplever en interesse for at få undersøgt. Scenariet er, at der eksisterer en krænkelse af en rettighedshavers immaterielle rettigheder på en hjemmeside. Hjemmesiden bruger et domænenavn til at tilgængeliggøre sig for brugere via internettet. Domænenavnet er registreret af en registrator. Den krænkede rettighedsindehaver (eller dennes repræsentant) kontakter registratoren med henblik på effektivt at standse krænkelsen igennem et indgreb i domænenavnets DNS-indstillinger og dermed undgå videre økonomisk tab ved at begrænse krænkelsens tilgængelighed på internettet. Patrade har i den forbindelse en interesse i at få undersøgt, om registratorens mangel på samarbejde – navnlig undladelse af tilføjelse af DNS-lås⁵ – kan medføre, at registratoren kan ifalde et erstatningsansvar overfor rettighedshaveren som skadelidte. Det er dermed projektets formål at belyse, hvorvidt registratorer på nogen måde kan stilles til erstatningsansvar for hvad der blandt andet skyldes dets registrants handlinger for så vidt angår krænkelse af immaterielle rettigheder. Dette skal betragtes som et potentielt alternativ til at rette kravet imod selve hjemmesideindehaveren (registranten) for eksempel i de tilfælde, hvor hjemmesideindehaveren (registranten) ikke kan identificeres eller antages at være en insolvent stråmand. Alternative veje til at søge erstatningen erlagt af registratoren vil også blive behandlet som disse eventuelt viser sig hen ad vejen. Modsat vil det implicit også blive belyst hvilke regler, man som registrator bør kende til i denne kontekst.

Det skal indledningsvist stå klart for læseren, at *IT-ret* favner bredt og i vid udstrækning omhandler de digitale tekniske aspekter, der kan findes i diverse eksisterende retsområder, men også i særlovgivning rettet mod internetaktører (Udsen, 2021, s. 3 f). Det følgende IT-retlige speciale kommer til at dreje sig om det potentielle erstatningsansvar for en særlig aktør, der spiller en kritisk rolle for internettets funktion i forhold til ulovligt hjemmesideindhold i form af krænkelse af immaterielle rettigheder. Således er det centrale fagområde for nærværende speciale erstatningsretten, medens der inddrages betragtninger hidrørende fra immaterialretten samt lovregulering, der egentlig målretter sig mod internetaktørers ansvar generelt, herunder både erstatnings- og strafferetlig, der samlet vel nok kan betragtes som IT-retlig regulering. Erstatningsretten vil have overvægt i det følgende, men immaterialretten indbyder dog nogle

⁵ DNS-lås: en Extensible Provisioning Protocol (EPP), der blokerer funktionaliteten af et domænenavn, såsom "clientHold". Forklaring på "clientHold": *This status code tells your domain's registry to not activate your domain in the DNS and as a consequence, it will not resolve.* (ICANN, 2014)

spidsfindigheder i den forbindelse. Denne kontaktflade mellem immaterial- og erstatningsretten vil blive overfladisk behandlet, da der er tale om et erstatningskrav, som grundlæggende udspringer af en krænkelse af en immateriel rettighed, men det er ikke formålet med analysen, at disse to retsområders udfordrede kompatibilitet dybdegående behandles.

Da temaet for nærværende projekt er teknisk præget, vil der indledningsvist blive redegjort for internettet samt domænenavnssystemets funktion, formål, konstruktion og dets vigtigste aktører. Dette gøres med henblik på at sikre læserens forståelse for det underliggende tekniske faktum, på hvilket eventuelle analogier, argumenter og konklusioner baseres. Domænenavnes praktiske anvendelse, funktion og administrationen heraf er teknisk krøllet at forstå, så det anbefales kraftigt, at læseren gør sig bekendt med hele afsnit 2, der overfladisk redegør for de tekniske momenter, der er relevante for den følgende analyse. Af de selvsamme krøllede årsager er nærværende problemformulering formuleret som den er, da problemformuleringen, analysen og konklusion ellers risikerer at blive upræcis i forhold til tekniske faktum. Problemformuleringens komplekse formulering er således en følge af internettets kompleksitet kombineret med momenter om krænkelse af immaterielle rettigheder online. Det skal påpeges, at nærværende ikke er skrevet af en IT-ekspert, så der er en uundgåelig risiko for mindre unøjagtigheder i den tekniske redegørelse. Det er dog forfatterens klare opfattelse, at den tekniske redegørelse i det væsentligste er korrekt og præcis til besvarelse af nærværende problemformulering.

For at kunne besvare projekts problemformulering, vil det erstatningsretlige miljø for "mellemmænd" på internettet efterfølgende blive undersøgt med henblik på undervejs at udlede vigtige principper, som muligvis kan appliceres registratorer analogt med afsæt i deres fælles karakter af "teknisk knudepunkt" på internettet. Desuden gøres dette for at finde ud af, om det overhovedet giver mening at tale om "mellemmandsansvar" og den gældende ret herom i forhold til registratorer.

For at kunne bestemme om registratorer kan ifalde et erstatningsansvar, er det nødvendigt at redegøre for de almindelige erstatningsretlige regler og disses grænser. I den forbindelse forsøges reglerne appliceret og dybdegående diskuteret i forhold til netop registratorer i

overensstemmelse med den traditionelle fremgangsmåde for behandling af sager om erstatningsansvar uden for kontrakt, som nærmere specificeres i afsnit 4.1 og 4.2.1. I den forbindelse tages der udgangspunkt i ”ulovligt hjemmesideindhold” i form af krænkelse af immaterielle rettigheder indsnævret til varemærke- og ophavsrettigheder, da krænkelse af disse specifikke typer af immaterielle rettigheder på internettet kan være øjensynlige og relativt let konstaterbare i modsætning til for eksempel patenter og brugsmodeller – i det følgende samlet omtalt som ”krænkende indhold”. Det vil desuden blive drøftet hvordan varierende grader af immaterialretlige krænkelse – herunder hvor åbenlyst det er, at indholdet er krænkende – eventuelt påvirker culpavurderingen af registratorer, såfremt dette er relevant. Foruden den almindelige erstatningsretlige vurdering af registratorer, vil mere perifere erstatningsretlige betragtninger og spørgsmål blive behandlet, såfremt de viser sig umiddelbart relevante.

Da erstatning uden for kontrakt (deliktsansvar) i det væsentligste er ulovreguleret og dermed udledt af retspraksis, vil retspraksis blive nøje undersøgt med henblik på at identificere regler, som kan appliceres på registratorer og deres services analogt (Eyben & Isager, 2024, s. 48). Hvis det viser sig, at der foreligger relevant lovgivning, vil disse som udgangspunkt blive fortolket efter deres ordlyd, men dynamisk såfremt det er nødvendigt i en digital kontekst. Svaret på nærværende problemformulering forventes dog ikke umiddelbart at kunne findes i hverken lov eller forarbejder hertil. For så vidt angår erstatning uden for kontrakt, er retspraksis i det væsentligste den højeste retskilde, idet der kun foreligger lovregulering af erstatningsretlige lempelsesregler mv. (Ehlers, 2019, s. 42 f). Uanset hvad vil alle fremsatte argumenter så vidt muligt søge støtte i en retskilde, som for nærværende speciale antageligt vil hidrøre fra retspraksis. Ved analysering af retspraksis vil der blive lagt vægt på dommenes begrundelse og resultat, da disse er retsskabende (Ehlers, 2019, s. 42 f). Derudover vil der blive draget inspiration fra den juridiske litteratur om temaet, om end det står klart, at en sådan litteratur *ikke* udgør en valid selvstændig retskilde. Overvejelser gjort heri udgør dog nyttige bidrag til fortolkningen af gældende ret. Den litteratur, der inddrages, er affattet af relativt anerkendte danske juridiske forfattere, der akademisk beskæftiger sig med IT-ret eller erstatningsret.

Afslutningsvist vil overvejelser om relativt nye potentielt anvendelige ansvarsfritagelsesbestemmelser for registratorer blive gennemgået for ultimativt at kunne

belyse gældende ret for så vidt angår registrators ansvar for krænkende hjemmesideindhold generelt.

Rent metodisk vil alle overvejelser, ræsonnementer og konklusioner i forhold den faktiske skaber af det krænkende hjemmesideindhold bero på en forudsætning om, at

- 1) hjemmesideindehaveren har med forsæt etableret krænkelsen og dens indledende eksistens på internettet,
- 2) at der er tale om en faktisk krænkelse (af varierende grad) af en etableret immaterialret og
- 3) hjemmesideindehaveren selvstændigt opfylder alle betingelserne for at blive gjort erstatningsansvarlig.

Det forudsættes også, at ”den faktiske skaber af det krænkende hjemmesideindhold”, ”hjemmesideindehaveren”, ”krænkeren” og ”domænenavsregistranten” altid er én og samme person, medmindre andet er udtrykkeligt angivet. Det forudsættes endvidere, at den førnævnte person *ikke* er den samme person som registratoren. Den varierende terminologi afhænger af, hvilken vinkel der aktuelt diskuteres. Det vil for eksempel forekomme upræcist at tale om en hjemmesideindehaver i konteksten af domænenavne, som i stedet er praktisk kendetegnet ved en teknisk terminologi, der udspringer af branchen. Ved at anvende relevant brancheterminologi undervejs sikres det, at analysen giver mening for læsere i de respektive brancher, herunder domænenavn- og hostingbranchen samt i en juridisk kontekst. Med henblik på den korrekte retlige subsumption vil der undervejs dog blive lavet de fornødne koblinger mellem den tekniske brancheterminologi og den juridiske terminologi, navnlig for så vidt angår de antagne erstatningsretlige roller.

Det forudsættes også, at ”rettighedshaveren”, ”skadelidte” og ”den krænkede” altid er én og samme person. Terminologien varierer af det samme årsager som anført ovenfor.

Da specialet er forbundet til immaterialretten bruges terminologi fra dette retsområde også sporadisk. Når begreber som ”krænkelse” eller ”krænker” anvendes, menes der således brug af

et værk eller mærke, som er subjekt for en rettighedshavers eksklusive rettigheder henholdsvis den, der bruger det pågældende værk eller mærke.

For at simplificere omstændighederne for analysen og sikre præcisionen af projektets konklusion(er), forudsættes det endvidere i alle analyser, overvejelser og konklusioner, at

- 1) registratoren er hjemmehørende i Danmark,
- 2) rettighedshaveren er hjemmehørende i Danmark,
- 3) den krænkede immaterielle rettighed ene og alene er etableret og beskyttet i Danmark (sådan at for eksempel EU-varemærker udelades) og
- 4) *skaden* sker beviseligt i Danmark, for eksempel ved at hjemmesiden indeholdende krænkelsen målretter sig imod Danmark, herunder ved at være tilgængelig fra danske IP-adresser samt anvende dansk sprog og – hvis relevant – vise priser i danske kroner samt tilbyde fragt til adresser i Danmark. Sidstnævnte giver dog kun mening, hvis der er tale om webshops.

Ovenstående forudsætninger sikrer også, at international privatret i forhold til værneting og lovvalg ikke blandes unødigt ind i nærværende projekt. Jurisdiktionsmæssige variationer i faktum forventes dog ikke at påvirke analysens konklusion, såfremt der foreligger deliktsværneting i Danmark efter retsplejelovens § 243. Dette må dog overlades til en efterfølgende, opfølgende undersøgelse og behandles ikke nærmere.

Det forudsættes også, at det krænkende hjemmesideindhold er placeret på en hjemmeside, der udbyder ting til salg (webshop). Det gøres for at indsnævre typen af omtalte ”hjemmesider”, så faktum præciseres. Dette forebygger risikoen for oversete betragtninger i de utallige andre typer af hjemmesider, som kan invalidere konklusionen på nærværende analyse.

Alle overvejelser er naturligvis objektive, men fortolkninger af lovbestemmelser, retspraksis med videre af forfatteren er objektivt usikker i dets natur, da disse fortolkninger foretages af et menneske, og fordi fortolkninger ikke er objektivt konstaterbare. Det tilstræbes dog absolut at

forfatterens etiske og politiske holdninger samt samarbejdet med Patrade ikke får nogen indflydelse på konklusionen.

Projektets overordnede formål er behandle nærværende problemformulering efter den retsdogmatiske metode, der indebærer at analysere og beskrive gældende ret (Munk-Hansen, 2022, s. 211). Da der ikke findes omfattende retspraksis (empiri) på området direkte, vil enhver konklusion uundgåeligt kunne blive anskuet for værende en smule retspolitisk, idet den er et udtryk for forfatterens opfattelse af, *hvad* der bør være gældende ret, om end dette tager udgangspunkt i en objektiv analyse og fortolkninger. Videnskabsteoretisk konstrueres behandlingen efter den hypotetisk-deduktive metode, der indbefatter en i problemformuleringen fremtrædende iboende antagelse om, at registratorer under *nogen* omstændigheder kan ifalde et sådant ansvar som omtalt i problemformuleringen, der slutteligt vil blive verificeret eller falsificeret gennem de identificerede beviser (Munk-Hansen, 2022, s. 48 f). Der arbejdes derfor ud fra en antagelse om, at dette *kan* lade sig gøre på en eller anden måde, men såfremt dette viser sig fuldstændig umuligt, vil hypotesen blive falsificeret.

Desuden baseres projektet på alment tilgængelige retskilder, herunder trykt retspraksis. Modsætningsvist forholder projektets sig (af praktiske årsager) ikke til utrykt retspraksis. Det antages dog, at alle domme af betydning for projektets undersøgelsesområde *er* trykte, hvorfor validiteten af konklusionen antageligt ikke beskadiges af ukendt, utrykt retspraksis. Det kan imidlertid ikke afkræftes fuldkomment, hvilket medfører en vis usikkerhed for konklusionen. Det virker til gengæld usandsynligt, at der skulle findes retspraksis af væsentlighed for emnet, og som samtidigt ikke er offentliggjort, da emnet netop har almen interesse for en bred skare af rettighedshavere og – måske navnlig – disses juridiske repræsentanter. Risikoen for, at sådan utrykt retspraksis måtte eksistere må anses at være af samme karakter som sandsynligheden for, at retspraksis kan opstå efter publikation af nærværende, som er modstridende med dens konklusion.

Om end problemformulerings ordlyd benævner registrantens *placering* af immaterialretligt krænkende indhold på en hjemmeside, beror den følgende analyse på en forudsætning om, at det pågældende krænkende indhold efter dets placering på en hjemmeside også *forbliver*

tilgængeligt herpå, indtil det krænkende hjemmesideindhold ændres eller slettes, eller indtil domænenavnet udløber eller suspenderes (DNS-låses). Dette er en forudsætning for fremsatte argumenter i det følgende, der blandt andet vil basere sig på den *løbende* skade, som krænkelse af immaterielle rettigheder medfører over en tidsmæssig udstrækning (for eksempel i forhold til graden af markedsforstyrrelse).

Gennem den følgende analyse vil retskilderne – såfremt det er nødvendigt – blive prioriteret og vægtet efter den traditionelle opfattelse af den retlige trinfølge, sådan at grundlov antages at gå forud for lov og lov antages at gå forud for bekendtgørelser efter *lex superior*-betragtninger (Munk-Hansen, 2022, s. 302). Hertil kommer slutteligt retspraksis, sædvane og forholdets natur, som er særligt vigtigt i konteksten af erstatning uden for kontrakt. Endvidere forudsættes EU-ret at gå forud for alt førnævnte som *lex superior* qua dets supranationale karakter (Munk-Hansen, 2022, s. 287 f).

Principalansvaret i Danske Lovs 3-19-2 behandles ikke, da det findes højst usandsynligt, at det kan være relevant i konteksten af problemformulering.

Der findes desuden mange andre former for ulovligt hjemmesideindhold end immaterialretligt krænkende indhold som kunne behandles i forhold til registratorer og deres ansvar herfor. Disse bør dog være genstand for separate analyser, da de kan påvirkes af andre juridiske elementer såsom straffeloven eller særlovgivning, der kan føre til andre konklusioner.

1.3 Afgrænsning

Den følgende analyse af registratorers ansvar afgrænses til registratorers mulige *erstatningsansvar*. Projektet forholder sig dermed på ingen måde til det mulige strafferetlige *medvirkensansvar*, som ofte udgør “det andet ben” indenfor behandlinger om ”mellemandsansvar” (Udsen, 2021, s. 444) (Trzaskowski, et al., 2024, s. 776 ff).

Derudover afgrænses den følgende analyse til kun at omfatte de såkaldte *ICANN-akkrediterede* registratorer; det vil sige registratorer, som er autoriseret af Internet Corporation for Assigned Names and Numbers (ICANN) til at formidle gTLD-domænenavne. Dette gøres, da disse registratorer i skrivende stund forestår formidlingen og administrationen af ~60% af alle aktuelt registrerede domænenavne på verdensplan (Domain Name Stat, 2026) og fordi registratorer, som ikke er ICANN-akkrediteret, kun kan formidle ccTLD-domænenavne og opererer under de mange forskellige og varierende præmisser og pligter, som de respektive stater og 247 unikke ”ccTLD-managers” enkeltvist og individuelt fastsætter (Internet Assigned Numbers Authority, 2026). Forskellen mellem og betydningen af gTLD og ccTLD belyses i den tekniske redegørelse, nærmere bestemt afsnit 2.3.1.

Derudover afgrænses den følgende analyse til kun at omfatte ulovligt indhold på hjemmesider, der anvender gTLD-domænenavne til at tilgængeliggøre hjemmesiden. Dette gøres da formidling af gTLD-domænenavne kun kan ske af den brede skare af ICANN-akkrediterede registratorer, som alle i det væsentligste opererer under lignende præmisser og er underlagt identiske pligter af ICANN for så vidt angår formidlingen og den løbende administration af gTLD-domænenavne. Det følger af ICANNs standardkontrakt og -betingelser i deres ”2013 Registrar Accreditation Agreement” (”RAA”), som alle gTLD-registratorer er underlagt i forhold til formidlingen og administration af gTLD-domænenavne (ICANN, 2026).

Analysen behandler kun privatret og på ingen måder offentlig ret, fordi ingen elementer i konteksten af nærværende problemformulering involverer offentlig myndighedsudøvelse eller lignende.

Projektet søger ikke at belyse noget omkring hvem den retmæssige ejer/registrant (lejer) af et domænenavn er, da alle tvister herom – for så vidt angår i hvert fald alle gTLD-domænenavne – er genstand for den voldgiftlignende Uniform Domain-Name Dispute-Resolution (UDRP) Policy, som er en del af ICANNs akkrediteringsbetingelser (ICANN, 2020).

Det er desuden vigtigt at understrege, at der i nærværende projekt ikke tales om hvorvidt selve domænenavnet *i sig selv* er krænkende (for eksempel varemærkekrænkende), men i stedet *brugen* af domænenavnet i forbindelse med hjemmesider og herpå eventuelt krænkende indhold.

Selve den eventuelle konkrete erstatningsudmåling behandles ikke i dette projekt, men behandles eventuelt overfladisk hvor det giver mening.

Domænenavne, som *ikke* anvendes til at føre browsers (og brugere) til hjemmesider (IP-adresser), holdes fuldstændig uden for denne analyse. Dermed omfatter analysen og konklusion for eksempel ikke domænenavne, der eksklusivt bruges til for eksempel e-mails eller som er ”passive” og ubenyttede, fordi de er købt i spekulationsøjemed.

Behandlingen omfatter på ingen måde krænkelse af immaterielle rettigheder, der *ikke* lader sig konstatere og bevise øjensynligt via internettet, herunder for eksempel patenter, brugsmønstre eller visse ophavsrettigheder. Desuden udelades designrettigheder dog også fuldstændigt i det følgende, for at være sikker på, at der er plads til rimelig analyse af navnlig varemærke- og ophavsrettigheder.

Projektet forholder sig ikke til subdomæner på nogen måde, selvom subdomæner og ”registeroperatører” heraf også er interessante emner. Det må dog kræve en selvstændig behandling, der ikke lader sig rumme i nærværende. Desuden forholder analysen sig heller ikke til eventuelle navneserveres betydning og navneserverudbyderes eventuelle ansvar, om end

dette tekniske element også er kritisk for DNS. Det må dog kræve en selvstændig behandling, der ikke lader sig rumme i nærværende.

Det er ej heller projektets formål at belyse hvorvidt registratoren kan gøres solidarisk erstatningsansvarlig med registranten. Dette har dog essentielt ingen reel indflydelse på den følgende analyse og konklusion, da registratoren, desuagtet hvorvidt kravet rettes alene mod registratoren eller registratoren i foreningen med registranten (solidarisk), selvstændigt skal opfylde erstatningsbetingelserne, herunder kravet til ansvarsgrundlag. Erstatningsretligt vil dette således alene være en teknikalitet, der afhænger af, hvordan erstatningssøgsmålet anlægges (Eyben & Isager, 2024, s. 500 ff). Endvidere behandles skadelidtes erstatningsretlige *tabsbegrænsningspligt* og *egen skyld* heller ikke.

2 Redegørelse af det relevante tekniske faktum

Nedenstående kortfattede tekniske information findes umiddelbart afgørende for at kunne forstå analysens ræsonnementer, analogier og konklusioner, der hviler herpå. Hvis læseren af dette projekt allerede på forhånd har en ekspertlignende forståelse for begreber som WWW, DNS, IANA og ICANN kan læseren formentlig springe hele dette kapitel over.

2.1 Kort redegørelse af world wide web, DNS samt dets vigtigste elementer og aktører

Enheder forbundet til internettet interagerer teknisk set gennem internetprotokoladresser (IP-adresser). Alle internetenheder har en unik IP-adresse, som enheder benytter til at kommunikere med hinanden (Information Sciences Institute, 1981). En moderne IPv6-adresse kan for eksempel ligne: `2400:cb00:2048:1::c629:d7a2`, mens en ”gammeldags” normal IPv4-adresser kan ligne: `192.168.1.1`.

Hjemmesider er teknisk set en struktureret samling af op til flere elektronisk lagrede tekst- og billedfiler, der er tilgængelig via browsers samlet under ét domænenavn, der tilsammen skaber et brugervenligt og intuitivt hjemmesidelayout, som brugere kan interagere med og navigere i (one.com, 2026). Alle hjemmesider tilgængeliggjort via internettet omfattes af betegnelsen ”world wide web” (WWW) (Juil, 2026). Førend hjemmesider i det hele taget er tilgængelige via internettet, må de være forbundet til internettet, når browsers forsøger at tilgå hjemmesidens IP-adresse. I praksis løses dette af hostingudbydere, der lader klienter placere deres hjemmesider på hostingudbyderens⁶ konstant internetforbundne server imod betaling (dandomain, 2026). En sådan server kan dog også blot være en internetforbunden computer placeret i ens egen kælder, som altid står tændt. Ved at tilgå for eksempel IP-adressen 192.168.1.1 fra en anden computerforbundet enhed – typisk en computer, telefon eller tablet – kan hjemmesidens filer indlæses, ses og benyttes andre internetforbundne enheder, som nu kan interagere med hjemmesiden.

Med en analogi kan hjemmesider siges at være digitale substitutter for fysiske bygninger. Fysiske bygninger kan indeholde et eller flere rum, forekomme i enhver kvalitet og til ethvert

⁶ Denne service udbydes i praksis også under betegnelserne *serverhotel*, *hostingcenter* og *webhotel*.

tænkeligt formål, for eksempel butikslokale, turistinformation eller et mausoleum til minde for en afdød. En fysisk bygning kan være tom eller proppet med information og alt herimellem. Fysiske bygninger kan også være fuldstændigt offentlige, tilgængelige kun mod betaling af entrébilletter eller helt privat uden adgang for nogen andre end indehaveren. Alt dette gør sig i praksis ligeledes gældende for hjemmesider.

Et domænenavn er et mangefacetteret teknisk element i world wide web. Domænenavne og formidlere heraf (registratorer) er omdrejningspunktet for den følgende analyse. Når man erhverver sig et domænenavn og tilknytter dette til sin hjemmeside (IP-adresse), kan browsers og brugere (personer) nu finde ens hjemmeside (IP-adresse) blot ved at huske og indtaste domænenavnet i sin browser i stedet for den lange og komplekse IP-adresse. Det svarer til at man i en konkret fysiske bygning monterer en smart og automatisk skydedør for kunderne, i stedet for at tvinge dem til at bruge den hemmelige bagdør til butikken, der i sig selv godt nok giver adgang til butikken, men som man nemt glemmer hvor er. I denne analogi kan domænenavnet siges at øge tilgængeligheden af indholdet i den fysiske bygning (hjemmesiden) væsentligt. Denne anskuelse af domænenavne er i overensstemmelse med rettens opfattelse af domænenavne, jf. U.2000.2300S hvor Sø- og Handelsretten i sin begrundelse anførte, at et domænenavn blev anvendt som ”indgangsnøgle”.

En betydelig andel af alle hjemmesider i verden anvender dog af sikkerheds- og optimeringsårsager også en såkaldt ”omvendt proxy”-service, der i praksis skjuler hjemmesiders specifikke underliggende IP-adresser fra offentligheden (one.com, 2026) (Cloudflare, Inc, 2026). I disse tilfælde svarer domænenavnet til at montere den første og *eneste* dør til butikken ifølge analogien ovenfor, da hjemmesider med omvendt proxy slet ikke kan tilgås direkte via deres IP-adresse.

Teknisk set starter indtastning af et domænenavn i en browser en flertrinnet process i DNS, der ultimativt lokaliserer og forbinder browseren med den underliggende IP-adresse på baggrund af den indledende forespørgsel efter domænenavnet. Processen kan analogisk sidestilles med at du søger at komme i telefonisk kontakt med en konkret, lyssky butik, der sælger kopivarer, men at du ikke kender butikkens telefonnummer – du kan dog huske *navnet* på butikken.

Personen (P1), som har anbefalet den lyssky butik til dig, har fortalt, at en anden specifik person (P2), som du altid kan ringe til, kan finde butikkens telefonnummeret til dig. Du ringer derfor til P2 og fortæller, at du gerne vil i kontakt med den navngivne butik. P2 kender faktisk ikke det konkrete telefonnummer, men P2 hører din anmodning, og viderestiller dig til en ny person (P3), fordi P2 *ved*, at P3 ved hvordan man finder det konkrete telefonnummer. Inden du stilles om til P3, har P2 allerede orienteret P3 om, hvilken butik du gerne vil i kontakt med. P3 kender heller ikke det konkrete telefonnummer, men viderestiller dig til en ny person, som ved hvem du skal tale med, for at finde det konkrete telefonnummer. Denne sekvens fortsætter, indtil du ultimativt får fat i det sidste led i kæden (den autoritative navneserver), som faktisk kender butikkens konkrete telefonnummer og viderestiller dig dertil. Efter du på et split sekund er blevet viderestillet en håndfuld gange, har du nu butikken i røret og kan tale med dem. I denne kontekst kan domænenavnet siges at være den ”indledende vejviser”, der allertidligst i processen ene og alene har forårsaget, at du ultimativt fik fat i den lyssky butik, da du aldrig havde fundet butikkens telefonnummer uden dennes hjælp. Denne analogi er baseret på hele processen/sekvensen for en DNS-forespørgsel, der omfatter en DNS ”recursor”, ”root” navneserver, TLD navneserver og autoritativ navneserver, som det dog ikke er nødvendigt at teknisk redegøre yderligere for (Cloudflare, Inc., 2026).

Hvis man imod forventning kan huske IP-adressen for den søgte hjemmeside, er hele DNS-processen og telefonanalogien beskrevet ovenfor i teorien overflødig, for så kan man bare bruge IP-adressen direkte – medmindre hjemmesiden anvender en omvendt proxy (Udsen, 2021, s. 450). I så fald nytter det ingenting at kunne huske IP-adressen, og man må nødvendigvis ty til domænenavnet hver gang, fordi hjemmesiden aldrig vil afsløre sin IP-adresse – og måske desuden ofte skifter IP-adresse.

Desuden anskues domænenavnet ofte også for det digitale butiksnavn, idet domænenavnet tydeligt vises for brugeren så længe brugeren befinder sig på hjemmesidestier under dette domænenavn. Der er også i retspraksis set analogier mellem domænenavne og butiksfacader med henvisning til det skilt, der hænger over hoveddøren på de fleste butiksentréer, jf. U.2000.2300S hvor Sø- og Handelsretten i sin begrundelse anførte, at et domænenavn blev anvendt som ”butiksfacade”.

Domænenavne spiller således utvivlsomt en multifacetteret og kritisk rolle i hjemmesiders visuelle identitet, troværdighed, tilgængelighed og spredning via internettet. Et sådant domænenavn kan kun rekvireres af en *registrator* (ICANN, 2017).

Når der tales om *registratorer*, menes der disses juridiske personers servicevirksomhed i form af reservation af domænenavne udstedt af en registeroperatør på vegne af domænenavsregistranten samt efterfølgende teknisk tilrådighedsstillelse heraf til domænenavsregistranten, som altså er ”slutkunden”. Domænenavnet udlejes så at sige af den respektive registeroperatør med registratoren som formidler for registeroperatøren, som dermed antager en rolle lignende en *mellemand*. Det er således dette, der menes med ”*formidlet domænenavn*” i nærværende problemformulering. Hverken registranten eller registratoren opnår på noget tidspunkt ejendomsret til domænenavnet (Cloudflare, Inc., 2026).

Registeroperatør refereres i anden litteratur også til under betegnelserne ”domænenavnregisteroperatør” “topniveaudomæneadministrator”, “topdomæneadministrator”, “hostmaster”, “domæneadministrator” og ”network information center (NIC)”. Registeroperatøren er den virksomhed, der fører den samlede database over alle domænenavne og disses konfigurationer under ét TLD, for eksempel “.com” (ICANN, 2026).

Når en registrant ønsker at modificere konfiguration af sit domænenavn, for eksempel fordi det skal pege på en ny IP-adresse, kan registranten ikke kontakte registeroperatøren direkte eller selv tilgå og redigere i det relevante TLD-register, der varetages af registeroperatøren, men må i stedet ty til konfiguration via sin registrator, der så efterfølgende ajourfører registeret i overensstemmelse med registrantens ønsker (ICANN, 2012). Dette er normen for den dominerende del af alle domænenavne, fordi det er sådan alle gTLD-domænenavne administreres. Læseren må ikke lade sig forvirre af, at det i nogen grad hidtil har været muligt for netop .dk-domænenavne at konfigurere sit domænenavn med direkte kontakt til registeroperatøren, Punktum dk A/S (det forhenværende DK Hostmaster A/S) – dette er ikke normen for domænenavsmarkedet i sin helhed, og slet ikke for så vidt angår gTLD-domænenavsmarkedet. Den tekniske administration af .dk-domænenavne bevæger sig i 2026

desuden i retning af den generelle norm, hvor alt skal gå igennem en registrator (Punktum.dk, 2026). Aktørernes tekniske roller forklares nærmere i den illustrative case nedenfor.

2.2 Illustrativ case til forståelse

Jens driver en virksomhed med salg af ting og vil gerne udvide sin forretning til onlinesalg. Derfor får Jens bygget en hjemmeside, der fungerer som en webshop. Jens har allerede indgået en aftale med en hostingudbyder, der vil sørge for, at hans hjemmeside altid er online ved at placere hjemmesidefilerne på hostingudbyderens egne servere og tildele denne specifikke hjemmeside en IP-adresse. Idet hjemmesiden er klar og brugbar, går det op for Jens, at han nok får brug for et domænenavn, som kunderne kan huske og bruge til at finde ind på hans webshop – for de har nok svært ved at huske hjemmesidens lange komplekse IP-adresse. Desuden vil Jens gerne anvende en omvendt proxy for sin hjemmeside, da han har hørt, at det kan forhindre hændelig overbelastning og DDoS-angreb af hjemmesideserveren. Som følge heraf er Jens klar over, at han *skal* rekvirere sig et domænenavn, for at kunderne kan komme ind på hjemmesiden. Jens kontakter derfor registratoren “GoDaddy” for at købe domænenavnet “dengrønnebutik.com”. GoDaddy tjekker, at domænenavnet ikke er optaget i .com-registeret, og modtager betaling fra Jens imod at reservere domænenavnet i en aftalt periode til Jens, der nu betegnes som domænenavsregistrant af det pågældende domænenavn. Når GoDaddy reserverer domænenavnet, tilføjer de teknisk set domænenavnet til registeret over .com-domænenavne. Dette register føres og vedligeholdes af VeriSign som registeroperatør. GoDaddy kan reservere domænenavne i VeriSigns .com-register, fordi de er autoriseret hertil af VeriSign. GoDaddy og VeriSign kan formidle og administrere .com-domænenavne, fordi de er autoriseret hertil af ICANN. Nu kan Jens modificere konfigurationerne for hans nye domænenavn og derved føre kunder til hans webshop via DNS, når de indtaster hans let-huskelige domænenavn “dengrønnebutik.com” i deres browser. Når Jens skal konfigurere sit domænenavn til at pege imod hjemmesidens specifikke IP-adresse, skal han fortælle GoDaddy hvilken *autoritativ navneserver*⁷, (endnu et mellemlid) der kender IP-adressen. GoDaddy videreformidler derefter denne information til registeroperatøren, VeriSign, som ajourfører registeret i overensstemmelse hermed inden for kort tid. Registeroperatøren fører således en

⁷ Autoritativ navneserver: “Den autoritative navneserver er det sidste stop i DNS-opslagsprocessen. Det er i sidste ende den autoritative navneserver, der tillader at du ved hjælp af IP-adressen får adgang til den hjemmeside, som du har forespurgt på. Når den autoritative navneserver modtager anmodningen, svarer den med IP-adressen til [hjemmesiden]. Dette gør det muligt for DNS-revolveren at videreformidle IP-adressen, og din computer kan nu hente [hjemmesiden].” (one.com, 2026)

database over alle domænenavne inden for dets TLD-zone og annoterer den autoritative navneserver for hvert enkelt domænenavn. Hverken registratoren eller registeroperatøren kender IP-adressen for hjemmesiden, men de ved *hvem*, der kender den (navneserveren).

Der er teknisk set flere kritiske trin i processen mellem indtastning af et domænenavn og den ultimative viderestilling til IP-adressen (som overfladisk beskrevet i sekvensen i afsnit 2.1 og 2.2), men disse andre elementer holdes uden for nærværende analyse, hvorfor der ikke redegøres yderligere herfor. Det bemærkelsesværdige er blot, at Jens som registrant og VeriSign som registeroperatør på intet tidspunkt stifter kendskab til hinanden, og ej heller indgår kontrakt med hinanden, da hele “købet” foregår gennem GoDaddy som mellemmand.

I forhold til formidlingen af domænenavne består der således kun inter partes kontraktforhold mellem:

- 1) registranten og registratoren,
- 2) registratoren og registeroperatøren,
- 3) registratoren og ICANN samt
- 4) registeroperatøren og ICANN

2.3 Domænenavne, registeroperatører, registratorer og ICANN

Et *domænenavn* består som udgangspunkt af en unik kombination af et *andethiveaudomæne* (“SLD” for “second-level domain”) og *topniveaudomæne* (“TLD” for “top-level domain”), såsom “aau.dk”. Da domænenavnene er hele omdrejningspunktet for domænenavnssystemet, er det desuden relevant at kende til gTLD ctr. ccTLD samt ICANN, der belyses straks nedenfor.

2.3.1 Typer af topniveaudomæner (TLD)

Alle domænenavne benytter et topniveaudomæne (TLD), ved for eksempel af slutte på “.dk” eller “.com”. Et domænenavn er altid del af en specifik “TLD-zone”. Domænenavne kan være del af én af to overordnede typer af TLD-zoner, enten “country code top-level domain” (ccTLD) eller “generic top-level domains” (gTLD). Størstedelen af alle øjeblikkeligt

registrerede domænenavne befinder sig i en gTLD-zone (Domain Name Stat, 2026). Domænenavne inden for gTLD-zoner er fokusområdet for den følgende analyse.

Et ccTLD er generelt udstedt til hvert enkelt land eller territorie som en national/territorial “ressource” (Internet Assigned Numbers Authority, 2026). Danmark har da ligeledes lovreguleret .dk-zonen samt tilegnet sig kontrollen herover, og betragter alle “.dk”-domænenavne for tilhørende den danske stat, jf. domænelovens § 3. Administrationen af en ccTLD-zone er overladt til national håndtering af en udpeget registeroperatør (Internet Assigned Numbers Authority, 2026).

Alle gTLD er overladt til ICANNs kontrol, der dog ikke selv driver konkret virksomhed med salg eller formidling af domænenavne (ICANN, 2019). I stedet udstedes/overdrages administrationen af individuelle gTLD til ansøgere heraf af ICANN på visse betingelser. Ansøgere kan være private selskaber, der vil drive næringsvirksomhed med det ansøgte TLD. Hvis ansøgerens ønske opfyldes, bliver ansøgeren til *registeroperatør* for den pågældende TLD-zone. ICANN påser og fører tilsyn med alle gTLD-registeroperatører for at sikre, at de fastsatte betingelser for administrationen af TLD-zonen overholdes. Hvis disse ikke overholdes, kan ICANN fratage registeroperatørens kompetence til at føre registeret for den pågældende TLD-zone og udlicitere denne opgave til anden side.

ICANN kræver blandt andet, at registeroperatører ikke selv udlejer domænenavne inden for deres TLD-zone direkte til slutkunder (registranter), men at dette skal ske gennem registratorer med henblik på at sikre konkurrence på markedet for domænenavsregistrering (ICANN, 2013). Desuden skal registratorer også autoriseres af ICANN førend det kan formidle og registrere gTLD-domænenavne til registranter. Det er i den forbindelse, at registratorbranchen er opstået. Det er ligeledes denne konstellation, der netop medfører, at registratorers funktion og eksistensberettigelse er at være ”mellemmænd” – nærmere bestemt mellem registeroperatøren og registranten.

Alle TLD udstedes teknisk set af organisationen Internet Assigned Numbers Authority (IANA), som er associeret med ICANN, men dette er underordnet for den følgende analyse.

Teknisk set er der ikke forskel på de to typer af TLD (ccTLD/gTLD) i forhold til brugen af deres domænenavne, men juridisk kan der muligvis være forskel i forhold til besvarelsen af nærværende projekts problemformulering, da navnlig ccTLD kan være genstand for national særlovgivning. Generelt er der dog intet på TLD-niveau, der teknisk set stopper en bruger fra Danmark fra at tilgå et domænenavn under for eksempel .cn TLD-zonen tilhørende Kina. Alle domænenavne er i alt væsentlighed fuldstændig globale.

Eftersom nærværende analyse er afgrænset fra at behandle ccTLD-domænenavne, er lov nr. 164 af 26/02/2014 Lov om internetdomæner (domæneloven) ikke en anvendelig retskilde, da gTLD-domænenavne er uden for domænelovens materielle anvendelsesområde, idet loven kun finder anvendelse på internetdomæner, der særligt tildeles Danmark, og internetdomæner, der på anden vis er tilknyttet Danmark, jf. domænelovens § 2. Det vil navnlig sige domænenavne med .dk-TLD.

2.3.2 Internet Corporation for Assigned Names and Numbers (ICANN)

ICANN er så at sige det øverste administrative organ for alle gTLD og alle gTLD-domænenavne. ICANN akkrediterer registeroperatører og registratorer, så de sammen kan registrere og administrere gTLD-domænenavne. Ligeledes kan ICANN inddrage registeroperatører og registratorers kompetence til at registrere og administrere gTLD-domænenavne, hvis ikke de aftalte betingelser i akkrediteringsaftalerne⁸ opfyldes. ICANN fastsætter i det væsentligste vilkårene for hvordan alle ICANN-akkrediterede registratorer skal drive deres registratorvirksomhed og udstikker diverse ”branchepolitikker” (”Consensus Policies”) i den forstand, at hele gTLD-domænenavnsmarkedet er påvirket af ICANNs politik (ICANN, 2026).

⁸ 2013 Registrar Accreditation Agreement (ICANN, 2013)

3 Mellemandsansvar på internettet

3.1 Kort herom

Inden for immaterialretten og den relaterede IT-retlige litteratur herom har begrebet *mellemandsansvar* fået meget opmærksomhed i forhold til netop krænkelse af immaterielle rettigheder på internettet. ”Mellemandsansvaret” for mellemmænd på internettet udspringer af det strafferetlige medvirkensansvar og erstatningsretlige (medvirkens)ansvar, medens også EU har budt ind med regulering af emnet, herunder navnlig ved EU’s direktiv 2000/31/EF af 8. juni 2000 om visse retlige aspekter af informationssamfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked («Direktivet om elektronisk handel») (typisk og i det følgende benævnt ”e-handelsdirektivet”) og forordning 2022/2065 af 19. oktober 2022 om et indre marked for digitale tjenester og om ændring af direktiv 2000/31/EF (forordning om digitale tjenester) (typisk og i det følgende benævnt ”DSA”⁹)

Den underliggende årsag til overvejelser om et ”mellemandsansvar” er, at det for rettighedshavere kan forekomme uoverskueligt at skulle rette sine krav mod hver enkelt ”krænker” på internettet individuelt grundet spredningshastigheden og anonymiteten på internettet, og at det i stedet vil være fordelagtigt og simplere for rettighedshavere at kunne rette sine krav samlet imod administratorerne af væsentlige knudepunkter af varierende karakter på internettet (Udsen, 2021, s. 441). For eksempel har platformsudbydere af digitale online markedspladser været genstand for søgsmål inden for EU vedrørende det erstatningsretlige ”mellemandsansvar”, se for eksempel CJEU C-324/09 (L’Oréal vs. eBay). Udenfor EU kan temaet om mellemandsansvar ej heller ignoreres, da blandt andet hostingudbydere har været genstand for bemærkelsesværdige lignende erstatningssøgsmål i USA, herunder i en sag hvor en krænkelse af rettighedshaver i 2011 i erstatning blev tilkendt 10.800.000 USD¹⁰ (svarende til cirka 68.806.000 DKK). Den fælles tankegang omkring ”mellemandsansvar” er vel, at eBay såvel som hostingudbydere udbyder og teknisk set styrer dets digitale services, og dermed er i stand til at censurere og gribe ind over for misbrug. Idet registratorers eksistensberettigelse er at agere mellemand, nærmere bestemt mellem registranter og registeroperatører, og desuden bibeholder teknisk samt kontraktuel kompetence

⁹ Forkortelse af den engelske titel på forordningen ”Digital Services Act”.

¹⁰ Louis Vuitton Malletier, S.A. v. Akanoc Solutions, Inc., et al., No. 10-15909 (9th Cir. 2011) (<https://cdn.ca9.uscourts.gov/datastore/opinions/2011/09/12/10-15909.pdf>)

til at censurere og gribe ind over for misbrug, giver det anledning til at overveje betydningen af den generelle læren om ”mellemandsansvar” i konteksten af registratorer, da dette muligvis lader sig overføre til registratorers virksomhed med domænenavne.

Begrebet ”mellemandsansvar” forekommer dog upræcist og uafgrænset i juridisk kontekst. Internationalt ses emnet desuden omtalt som ”Secondary Liability of Internet Service Providers” (Dinwoodie, et al., 2017), ”Intermediary Liability” (Arnold, 2020), ”Contributory infringement” (Cornell Law School, 2026) og lignende vendinger. Alene begrebet ”mellemand” (på internettet) beskrives med mangfoldige betegnelser, herunder ”internet service provider”, ”intermediary service” og ”platform providers”. Henrik Udsen omtaler generelt ”mellemmænd” (på internettet) som aktører, der har mulighed for at hindre og/eller spærre for spredningen af uønsket information på internettet (Udsen, 2021, s. 441). Søren Sandfeld Jakobsen omtaler generelt ”mellemmænd” (på internettet) som aktører, ”*der på forskellig vis består med at formidle indholdet til modtageren [...]*” (Trzaskowski, et al., 2024, s. 775). Forfatterne sætter naturligvis flere ord på begrebet, men desuagtet er det teoretisk unødvendigt at benytte opfundne, inkonsekvente, upræcise begreber, men de kan af pragmatiske årsager anvendes til at henvise til en generel type af aktør. I praksis lader det dog til, at begrebet ”mellemand” i forhold til ”mellemandsansvar” refererer til aktører, der forekommer som teknisk ”fællesnævner” for information på internettet, herunder eventuelt krænkelse.

Navnlig begrebet ”mellemandsansvar” giver dog problematisk et indtryk af, at en vis type aktør på internettet lider under et erstatningsretligt præsumptionsansvar, objektivi ansvar eller en anden skærpet culpavurdering – dette er ikke tilfældet.

Desuden giver begrebet ”mellemand” anledning til flere tvivlsspørgsmål, herunder *hvad* den pågældende aktør genstandsmæssigt er mellemand for, og for hvilke andre aktører ageres der mellemand? Derudover kan begrebet foranledige mistanke om hvorvidt handelsagentloven (Lov 1990-05-02 nr. 272 om handelsagenter og handelsrejsende) finder anvendelse og er relevant at inddrage – dette er ej heller tilfældet.

Problemerne forbundet med terminologien overflødiggøres dog ved blot at undlade at bruge begreberne. De mangfoldige former for ”mellemmænd” kan alligevel næppe skæres on én kam i erstatningsretlig henseende, da det relevante faktum kan variere væsentligt fra ”mellemand” til ”mellemand”. Da der ej heller umiddelbart foreligger nogen legaldefinition af ”mellemmænd” eller ”mellemandsansvar” (på internettet) i hverken dansk eller EU-ret, forlades her brugen af begreberne ”mellemand” og ”mellemandsansvar” med henblik på at sikre en præcis og utvetydig analyse i det følgende. I stedet springes der i næste afsnit direkte ind i den erstatningsretlige vurdering uden en forudindtaget forestilling, hvad registratorer som ”mellemmænd” bør eller ikke bør være ansvarlige for, men i stedet vurderes registratorer objektivt efter netop *deres* generelle omstændigheder, som næppe kan direkte sidestilles med andre ”mellemmænd” på internettet.

Der foreligger dog retspraksis omkring andre typer af ”mellemmænd”, som muligvis kan bidrage til besvarelsen af nærværende problemformulering. Af præjudicielle forelæggelser for EU-domstolen vedrørende ”mellemandsansvar”, som har det til fælles, at de har omhandlet en blot teknisk involveret parts ansvar, kan nævnes C-484/14 (Mc Fadden), C-521/17 (SNB-REACT) og C-236/08-C-238/08 (Google France and Google). Af dansk retspraksis om samme emne kan navnlig nævnes Østre Landsrets dom BS-16590/2024-OLR, hvor et selskab søgte at rette et erstatningskrav imod den digitale brugeranmeldelsesplatform ”Trustpilot” for dets ageren i forbindelse med en negativ klage på platformen, der var blevet skrevet og indgivet af en tredjepart.

Alle disse sager vedrører dog navnlig anvendelsen af *ansvarsfritagelsesreglerne* i DSA, herunder dens forgænger, e-handelsdirektivet (2000/31/EF) herunder e-handelsloven (Lov nr. 227 af 22/04/2002), og dermed spørgsmål om betingelserne for hvornår teknisk involverede parter *ikke* er ansvarlige. Denne praksis svarer ikke modsætningsvist på i hvilke tilfælde de så *er* (erstatning)ansvarlige eller hvad der skal til for dette. Dette er fortsat overladt til medlemsstaterne, om end en ellers national idømmelse af ansvar ultimativt kan være i strid med – og dermed vil frafalde alene på grund af – gældende EU-ret, navnlig DSA. Desuagtet handler alle disse sager om hostingudbydere/onlineplatforme, hvis tekniske kendetegn er langt fra de af registratoren. Der foreligger således beskeden relevant retspraksis på området konkret for ”mellemandsansvaret” med retskildeværdi i Danmark, men dette afholder ikke den

retsdogmatiske metode fra at tillade videre behandling af nærværende problemformulering. Eftersom der ej heller foreligger nogen detailregulering af ”mellemandsansvar” på internettet, vil ingen aktør alligevel kunne blive dømt erstatningsansvarlig alene fordi de er ”mellemand” – på den ene eller anden måde – for en krænkelse. Således må man her forlade den overflødige tankegang om ”mellemandsansvar” og falde tilbage på det erstatningsretlige deliktsansvar, som er afgørende for hvorvidt nogen kan gøres erstatningsansvarlig. I modsætning til det nu efterladte ”mellemandsansvar” er *erstatning uden for kontrakt* (deliktsansvaret) et retsområde beriget med masser af trykt retspraksis og veletablerede principper, som i det følgende lader sig udforske og analysere i konteksten af nærværende problemformulering.

4 Erstatningsretlig analyse

4.1 Kort redegørelse

Der er tale om *erstatning uden for kontrakt* (deliktsansvar), da nærværende problemformulering vedrører et teoretisk erstatningskrav rejst af en krænket rettighedshaver imod registratoren af et det domænenavn, der anvendes til at tilgængeliggøre krænkende indhold på en hjemmeside som følge af dets registrants handlinger. I den forbindelse består der alene et kontraktforhold mellem registrant og registrator inter partes. Den krænkede rettighedshaver er forudsætningsvist *ikke* i kontraktforhold med hverken registranten eller registrator. For at man efter dansk kan ifalde et erstatningsansvar uden for kontrakt, skal en række retspraksisudviklede kriterier være opfyldt (Ehlers, 2019, s. 53), typisk og i det følgende benævnt ”erstatningsbetingelserne”. Disse kriterier er ikke kun teoretiske, men bliver brugt omfattende i retspraksis som en tydelig rettesnor for erstatningssager uden for kontrakt. Derfor vil disse erstatningsbetingelser nøje blive gennemgået i konteksten af nærværende problemformulering i det følgende, medens også andre relevante erstatningsretlige principper vil blive diskuteret som de eventuelt viser sig relevante. Derudover har en krænket rettighedshaver ret til – blandt andet – erstatning fra dén, der krænker ens immaterielle rettighed(er). Denne vinkel vil også blive overfladisk behandlet i det følgende. Desuden vil eventuelle ansvarsfrihedsgrunde slutteligt blive behandlet, da sådanne kan blokere for et potentielt erstatningsansvar.

Der er ikke noget til hinder for, at en juridisk person såsom en registrator kan idømmes et erstatningsansvar, jf. – blandt mange andre sager – SH2016.T-5-14 og U.2025.2251.

I forholdet mellem de to aktører er rettighedshaveren *skadelidte* og registratoren (påstået) *skadevolder* i erstatningsretlig henseende.

4.2 Erstatningsretlig analyse af registratorer ift. krænkende hjemmesideindhold

4.2.1 Erstatningsbetingelserne

Det er fast retspraksis, at fire grundlæggende betingelser skal være opfyldt, førend der kan tilkendes erstatning uden for kontraktsforhold. For det første må der nødvendigvis være lidt et *økonomisk tab*, som skadelidte kan søge genoprettet. For det andet skal der af skadevolder være handlet ansvarspådragende, som kan etablere et *ansvarsgrundlag*. For det tredje må der være årsagsforbindelse (*kausalitet*) mellem den ansvarspådragende handling og det økonomiske tab. For det fjerde og slutteligt må det økonomiske tab ligeledes være en påregnelig følge af den ansvarspådragende handling (*adækvans*) (Eyben & Isager, 2024, s. 319). Disse fire betingelser – *økonomisk tab*, *ansvarsgrundlag*, *kausalitet* og *adækvans* – bliver gennemgået i det følgende. Metoden baseres på logikken, at hvis ikke er et økonomisk tab, behøver man ej fortsætte og vurdere ansvarsgrundlag, og hvis der *kan* konstateres et økonomisk tab, men der ikke kan etableres et ansvarsgrundlag, behøver man ej fortsætte og kigge på kausaliteten og så videre. Betingelserne kan således betragtes som en prioriteret rækkefølge, der trin-for-trin forudsættes af den forudgåendes betingelses opfyldelse. Hvis blot én af betingelserne ikke opfyldes, kan der ikke idømmes et erstatningsansvar (Eyben & Isager, 2024, s. 319). Dette er den almindeligt anerkendte fremgangsmåde herfor, og bekræftes blandt andet af rettens begrundelse i U.2005.2037H (intet ansvarsgrundlag – intet erstatningsansvar) og FED2003.1029 (ansvarsgrundlag, men ikke årsagsforbindelse (kausalitet) – intet erstatningsansvar). Alle erstatningsbetingelserne fortsatte anvendelse er for nyligt og tydeligt bekræftet i Højesteretsdommen U.2026.867.

4.2.1.1 Økonomisk tab og skaden

Det er en forudsætning for ethvert erstatningskrav, at der er lidt et *økonomisk tab* – med andre ord; en *skade* med objektiv økonomisk negativ effekt for skadelidte. Det følger af, at retspraksis for eksempel tilkender erstatning i overensstemmelse med genanskaffelsesværdien for så vidt angår tingsskader, jf. FED2025.226. For så vidt angår rene formueskader beregnes erstatningen da også ud fra det konkrete beregnende monetære tab, jf. U.1997.1337H. I nærværende kontekst følger et formuetab ultimativt af, at en rettighedshavers immaterielle rettighed(er) er blevet krænkede, og man på baggrund heraf må antage, at rettighedshaveren har lidt et formuetab som følge af et tabt salg, for eksempel på grund af varemærkeforveksling, markedsforstyrrelse, eller fordi der ikke er blevet erlagt vederlag for licensbrug af rettigheden. Det er derfor relevant

at forstå selve krænkelsen for at kunne forstå, hvad det økonomisk tab i erstatningsretligt henseende i det hele taget udspringer af.

4.2.1.1.1 Immaterialretlige krænkelsessager og tabsudmålingen heraf

For krænkelse af immaterielle rettigheder er det dog i praksis – i modsætning til for eksempel tingsskade – særligt svært at dokumentere og bevise skaden; altså det konkrete økonomiske formuetab. Lovgiver har som løsning herpå og med henblik på implementering af EU's direktiv af 2004-04-29 om håndhævelsen af intellektuelle ejendomsrettigheder (2004/48) (retshåndhævelsesdirektivet) artikel 13, sikret rettighedshavere en ret til *rimeligt vederlag* for den pågældende krænkelse (*vederlagsreglen*), der i erstatningsretlig henseende tager karakter af *godtgørelse*. Desuagtet har en krænkert rettighedshaver endvidere ret til *erstatning* for den skade, som krænkelsen har medført, jf. varemærkelovens (VML) § 43, stk. 1, nr. 2, ligeledes ophavsretslovens (OPHL) § 83, stk. 1, nr. 2. Harmoniseringen af erstatningsreglerne for forskellige typer af immaterielle rettigheder udspringer af retshåndhævelsesdirektivets artikel 13. Denne *lex specialis*-ret til erstatning for krænkelse af immaterielle rettigheder må dog fortsat behandles efter de almindelige erstatningsretlige regler, der udspringer af retspraksis, påvist i for eksempel krænkelsessagerne U.2011.955H (økonomisk tab ikke påvist – ikke erstatningsansvar) og U.2018.187H (ikke ansvarsgrundlag – ikke erstatningsansvar). I den oprindelige ophavsretslov (Lovbekendtgørelse 1989-06-23 nr. 453 om ophavsretten til litterære og kunstneriske værker) fremgik det tydeligt af den daværende § 56 (svarende til den nuværende § 83 i OPHL), at ”Tab, som er forvoldt ved en af de i §§ 55, 55 a og 55 b nævnte overtrædelser, kan kræves *erstattet efter de almindelige erstatningsregler*. [...]”¹¹ Om end dette ikke længere direkte fremgår af ordlyden af den nuværende OPHL, er det tydeligt fortsat intention, og det bekræftes da af retspraksis. Tilstedeværelsen af denne aktuelle særlovgivning etablerer dog et erstatningsretligt ansvarsgrundlag for *krænkeren* af immaterielle rettigheder, der behandles overfladisk i det følgende. Tilstedeværelsen af denne særlovgivnings facetter for erstatning for immaterielle rettigheder må nødvendigvis holdes in mente gennem den følgende.

Som sagt er det i praksis særligt svært at bevise hvilken konkret skade en given krænkelse har *medført*, men det er ikke formålet med nærværende analyse at behandle den bevismæssige

¹¹ Egen kursivering.

udfordring hermed, og ej heller den konkrete erstatningsudmåling. Det forudsættes og antages derfor i det følgende, at rettighedshaver *kan* dokumentere sit fulde og konkrete økonomiske tab (skaden) som krænkelsen har medført og er berettiget til erstatning for, jf. VML § 43, stk. 1, nr. 2, ligeledes OPHL § 83, stk. 1, nr. 2. Det antages hermed også i det følgende, at der faktisk foreligger et økonomisk tab som følge af krænkelsen. Den pågældende praksis for at tilkende en ”samlet kompensationen” herunder for det *rimelige vederlag* og *erstatning* skønsmæssigt uden at sondre herimellem, sådan som det ses gjort i U.2009.1018H, ændrer ikke på den lovhjemlede ret til erstatning, da lov går forud for retspraksis i retskildehierarkiet, og bekræftes da også i U.2009.1018H, hvor der – blandt andet – blev tilkendt *erstatning*. På baggrund heraf er præmissen for den følgende analyse, at det faktiske erstatningsretlige *økonomiske tab* lides, når krænkelsen *faktisk* medfører *skade*, som er hvad der hjemles ret til erstatning for, jf. VML § 43, stk. 1, nr. 2 tilsvarende OPHL § 83, stk. 1, nr. 2.

Udgangspunktet ved vederlagsreglen er ellers, at *faktisk* skade ikke er nødvendig at dokumentere og bevise, men dette *er* nødvendigt at dokumentere og bevise for at opnå konkret *erstatning* herfor, som er hvad nærværende behandling ene og alene beskæftiger sig med. De immaterialretlige spidsfindigheder forbundet med samlet kompensationsudmåling herunder vederlag og erstatning lægges dermed nu på hylden. Der fastholdes og arbejdes der videre ud fra det almindelige erstatningsretlige princip, at *skadelidte skal stilles, som om skaden ikke var sket* (Kruse, 1989, s. 339), om end det særligt for sager vedrørende krænkelser af immaterielle rettigheder kan være overordentlig svært at spå, hvordan rettighedshaver ville være stillet, såfremt krænkelsen ikke var sket. Tankegangen kan ellers beskrives som at når krænkeren opnår ét salg af et krænkende produkt eller via en krænkende hjemmeside, medfører det, at den krænkede rettighedshaver går glip af ét økonomisk tilsvarende salg – hvilket er teoretisk muligt, om end svært at bevise i praksis, jf. U 2005 2082 og SHD 27.11.2014 (V-84-13), der viser tilbageholdenhed med at anvende sådanne substitutionsbetragtninger. Det forudsættes dog i det følgende, at rettighedshaveren *kan* dokumentere og bevise, hvordan denne være stillet, hvis skaden (krænkelsen) ikke var sket og at de af krænkeren opnåede salg på baggrund af krænkelsen medfører en *direkte overførbare og identificerbar* modsvarende nedgang i rettighedshavens salg.

4.2.1.1.1 Eksempel på krænkende hjemmesideindhold og den relevante ret

The screenshot shows the JYSK website interface. At the top, there is a red banner with the text "Hurry up! Sale ends in 02 : 15 : 35" and "Free shipping for orders over €70.". Below this is a navigation bar with the JYSK logo, a search bar, and a shopping cart icon. The main navigation menu includes categories like Bedroom, Beds and Mattresses, Bathroom, Office, Living Room, Storage, Curtains/Blinds, Garden, Homeware, and More Links. The main content area features a large image of a store interior with a blue and white balloon archway. Below the image is a "Best Sellers" section with four products, each with a 50% off discount tag:

- Armchair ONSEVIG velvet grey/black
- Armchair UDSBJERG beige fabric/oak
- Bar table LANGERIM D80 white
- © JYSK A/S

Skærbillede af den hjemmeside (webshop) som domænenavnet `jjysk[.]com`¹² førte til, indtil domænenavnet blev DNS-låst af registratoren. Hverken hjemmesiden eller domænenavnet har tilknytning til og er ej heller autoriseret af JYSK A/S.

Materiale og information fra Patrade

¹² Domænenavnet er "defanged" med kantede parenteser af sikkerhedshensyn.

Ovenstående er et eksempel på en varemærkekrænkelse, der er så klar, at der er tale om varemærkeretlig *dobbeltidentitet*¹³ mellem det erhversmæssigt anvendte tegn og varemærket tilhørende JYSK A/S, som er indehaver af det udnyttede JYSK-logo som figurmærke (EU-varemærke 008721672) registreret for – blandt andet – detailvirksomhed via internettet med diverse former for boliginventar. Det forudsættes i det følgende, at der er tale om en krænkelse efter varemærkelovens § 4, som berettiger JYSK A/S til erstatning for den medførte skade, jf. varemærkelovens § 43, stk. 1, nr. 2. Desuden anvendtes der fem fotografiske billeder, som JYSK A/S forudsættes at besidde rettighederne til som ”naborettighed”, jf. ophavsretslovens § 70. Der var tale om en funktionel webshop, hvorpå man kunne lægge ordrer og betale. Endvidere blev nogle produkter udbudt til salg, øjensynligt mindst fire at dømme ud fra den afbillede forside, hvoraf mindst to (stolene) vel nok nyder ophavsretlig beskyttelse som kunstnerisk værk i form af brugskunst, jf. OPHL § 1, stk. 1. Det antages, at JYSK A/S ejer de eksklusive immaterielle rettigheder for disse værker. Så vidt Patrade ved, modtog handlende på hjemmesiden på jjysk[.]com aldrig de bestilte produkter. Der er således ikke holdepunkter for at tro, at der er sket en faktisk fysisk eksemplar fremstilling af den pågældende brugskunst. Det ændrer dog ikke på, at ophavsretten også medfører [...] eneret til at råde over værket ved at fremstille eksemplarer af det og *ved at gøre det tilgængeligt for almenheden*, jf. OPHL § 2, stk. 1. Værket gøres tilgængeligt for almenheden, når – blandt andet – eksemplarer af værket *udbydes til salg*, jf. OPHL § 2, stk. 3, nr. 1. Bestemmelsen i OPHL er implementeringen af artikel 4, stk. 1 i EU’s direktiv af 2001-05-22 om harmonisering af visse aspekter af ophavsret og beslægtede rettigheder i informationssamfundet (2001/29) (InfoSoc). EU-domstolen har i forbindelse med en præjudiciel forelæggelse statueret, at InfoSocs artikel 4, stk. 1 *skal fortolkes således, at den gør det muligt for en indehaver af eneretten til spredning af et beskyttet værk at modsætte sig et salgstilbud eller en målrettet reklame vedrørende originalen eller et eksemplar af dette værk, selv om det ikke er godtgjort, at denne reklame har givet anledning til, at en køber i Unionen har erhvervet den beskyttede genstand, for så vidt som den nævnte reklame opfordrer forbrugerne i den medlemsstat, hvor det nævnte værk er ophavsretligt beskyttet, til at erhverve det*, jf. C-516/13, præmis 36 in fine. Det kan heraf udledes, at det ikke er afgørende, om stolene faktisk fysisk er blevet eksemplar fremstillet, da rettighedshaverens ophavsret er krænket allerede ved at der på hjemmesiden var fremsat et *salgstilbud* eller skete *reklame* af værket online målrettet forbrugere i Danmark, hvor værket antageligt nyder ophavsretlig

¹³ *Dobbeltidentitet*: identiske mærker, anvendt for varer af samme art. I sager om dobbeltidentitet kræves det ikke retligt, at der påvises *risiko for forveksling* (Schovsbo, Rosenmeier, & Petersen, 2020)

beskyttelse. Sådan en – måske udvidende – fortolkning af OPHL § 2, stk. 3, nr. 1 vil dermed være i overensstemmelse med EU-retten. Denne fortolkning er vigtig i en IT-retlig henseende, da den tillader anvendelse på situationer, der egentlig kun sker digitalt og dermed ikke forudsætter, at der for eksempel faktisk er sket en fysisk eksemplarfremsstilling.

Sumerisk står det klart, at hjemmesideindhold kan krænke en lang række immaterielle rettigheder på én gang, i denne kontekst navnlig varemærke- og ophavsrettigheder, og at den for eksempel af JYSK A/S lidt skadte ikke er betinget af, om der faktisk sker levering af bestilte – eventuelt krænkende – varer via en krænkende hjemmeside. Det afgørende er, at der kan foretages et køb på hjemmeside. Hjemmesiden, der kunne findes via domænenavnet *jjysk[.]com*, er et pragteksemplar herpå.

4.2.1.1.2 Skaden i nærværende kontekst

Registratoren af et domænenavn, der bruges i forbindelse med krænkende hjemmesideindhold, kan umiddelbart næppe betragtes som selvstændig *krænker*. Det følger af, at registratoren som udgangspunkt vel ikke kan siges at gøre erhvervsmæssig ”brug” af det krænkende tegn, eller som den, der gør et ophavsretligt beskyttet værk tilgængeligt for almenheden eller foretager eksemplarfremsstillinger heraf, da registratoren ikke driver den pågældende virksomhed på registrantens hjemmeside og ej heller hverken lagrer, kuraterer eller transmitterer de konkrete krænkende filer eller tekster – i modsætning til for eksempel onlineplatforme og hostingudbydere. Det er da ej heller Patrades grundlæggende tanke, at et erstatningskrav skulle kunne rejses imod registratoren med henvisning til, at denne selvstændigt krænker immaterielle rettigheder. Dette forhindrer dog ikke den almindelige erstatningsret fra at virke sideløbende med kravet mod krænkeren, men et sådant almindeligt erstatningssøgsmål mod en anden end krænkeren må tage udgangspunkt i noget andet end selve krænkelsen (Udsen, 2021, s. 455). I det følgende vil muligheden for at betragte registratoren som selvstændig *krænker* dog alligevel blive behandlet kort, da dette for rettighedshaveren kan være en vej til erstatning fra registratoren.

Dermed er grundlaget for det følgende, at registratorens *mangel* på afbødning af den farlige situation (hjemmesidens tilgængelighed), der er skabt af hjemmesideindehaveren/registranten,

medfører øget økonomisk tab, da den tidsmæssige udstrækning af det krænkende hjemmesideindhold medfører øget skade ud fra en antagelse om, at krænkelsen forvolder mere faktisk skade jo længere tid den er tilgængelig. Vurderingen af registratoren tager dermed udgangspunkt i den af registratoren udviste adfærd, der lader en *anden* (hjemmesideindehaveren) effektivt krænke – og måske endda skaber trygge rammer herfor. Isoleret mellem rettighedshaveren og registratoren må selve krænkelsen til dels ignoreres, og vi må i stedet forhold os objektivt til det økonomiske tab, som *registratorens adfærd* forvolder skadelidte (rettighedshaver), desuagtet om det økonomiske tab ultimativt er en følge af krænkelse af immaterielle rettigheder. I konteksten af nærværende problemformulering bliver spørgsmålet således kogt ned til, om skadelidte kan rette et erstatningskrav mod en juridisk person, der *undlod* at foretage en handling, som kunne have forhindret eller begrænset en skade, der har medført et dokumenterbart (øget) økonomisk tab. Det økonomiske tab er den tabte omsætning, som krænkelsens tilgængelighed medfører. Overfor registratoren vil skadelidte (rettighedshaveren) da som udgangspunkt rette sit erstatningskrav imod denne for tabt omsætning som følge af registratorens adfærd – ikke for at krænke dets rettigheder. Registratorens adfærd fungerer dermed som udgangspunkt faciliterende for hjemmesideindehaverens krænkelse.

Tankegangen kan på sin vis sidestilles med, at en person punkterer dækkene på en virksomheds køretøjer. Virksomheden vil næppe blot kræve erstatning for de nye dæk, men også de afledte tab, der for eksempel følger af virksomhedens leveringsforsinkelser. I konteksten af nærværende problemformulering svarer det til, at en *anden* person modarbejder, at dækkene bliver skiftet, hvorfor det økonomiske tab stiger på grund af yderligere leveringsforsinkelser, som kunne være undgået, hvis den anden person havde udvist anderledes adfærd. Hvis personen, der punkterede dækkene til at starte med, ikke kan identificeres eller fremstår insolvent, vil virksomheden (eventuelt dettes forsikringsselskab) naturligvis have en interesse i om den *anden* person kan stilles til erstatningsansvar for følgeskaderne, der ikke har noget med værdien af dækkene at gøre, men værdien af det økonomiske tab, som de defekte dæk og den *anden* persons forhindring af udbedring heraf tilsammen medfører. Følgeskaderne er sikkert af større værdi end de punkterede dæk, så erstatning for følgeskaderne er vel nok væsentligt mere interessant for virksomheden i dette eksempel.

Der tages dermed et skridt tilbage fra det immaterialretlige forhold mellem rettighedshaveren og krænkeren (registranten) inter partes, og i stedet ansues skadelidte (rettighedshaveren) over for skadevolder (registratoren), som terminologisk og praktisk er i tråd med erstatningsretten. Det er således nødvendigt at separere den efter immaterialretten lovbestemte ret til erstatning fra krænkeren fra dét, som vi her beskæftiger os med; erstatningsret uden for kontrakt, der som udgangspunkt *ikke* baseres på en påstand om krænkelse, men blot skadevoldende *adfærd*.

Rettighedshaver lider dermed sit økonomiske tab, når krænkelsen *faktisk* medfører skade, for eksempel når der opnås et uberettiget salg som følge af krænkelsen, hvorved der uberettiget flyttes omsætning fra rettighedshaveren til krænkeren. Det økonomiske tab – skaden – indtræder dermed *hver gang* hjemmesideindehaveren opnår et salg, der kan tilregnes krænkelsen. Dermed må man i det følgende også forholde sig til antallet af salg og den tidsmæssige udstrækning imellem salgene som hjemmesideindehaveren opnår på grund af krænkelsen. Disse løbende økonomiske tab ligger til grund for behandlingen af registratorens ansvarsgrundlag, som gennemgås straks nedenfor.

4.2.1.2 Ansvarsgrundlag

For at blive idømt et erstatningsansvar uden for kontrakt, må der for skadevolder kunne etableres et *ansvarsgrundlag*. Et sådant ansvarsgrundlag kan baseres på culpa, hvis ikke strengere ansvarsregler finder anvendelse, herunder for eksempel objektivt ansvar (Ehlers, 2019, s. 72). I forhold til nærværende problemformulering skal det behandles hvorvidt en registrator på nogen måde kan stilles til erstatningsansvar for dets registrants (hjemmesideindehaverens) krænkelse og følgelig skade, herunder navnlig betydningen af, at registratoren *ikke* griber ind, når denne er blevet gjort bekendt med den krænkende brug – den *farlige situation, der rummer risiko for skade* så at sige.

Objektivt ansvar kan være lovbestemt eller ulovbestemt gennem retspraksis (Ehlers, 2019, s. 139 ff). For registratorer foreligger der ikke på nogen måde et objektivt ansvar for dets registrants benyttelse af domænenavne, hverken lovbestemt eller ulovbestemt.

Således må vurderingen tage udgangspunkt i en culpavurdering, der i sig selv er mangefacetteret. Man taler her ofte om en vurdering af hvorvidt konkrete *skadevoldende handlinger* er ansvarspådragende, men der behøver ikke nødvendigvis være tale om en *handling* (Ehlers, 2019, s. 72). Betragtningen er vigtigt at belyse, fordi registratoren som udgangspunkt vil blive klandret for *ikke* at afbøde den skade, der aktuelt påføres skadelidte – ikke for selvstændigt at have krænket rettighedshaverens immaterielle rettigheder gennem sine aktive handlinger. Ifølge retspraksis, som jo danner grundlag for hele erstatningsretten uden for kontrakt, lægger domstolene ofte til grund for ansvarsgrundlaget, at skadevolder har *handlet ansvarspådragende*, jf. – blandt mange andre – U.2004.778/2H. Men har den skadevoldende cyklist handlet ansvarspådragende ved at cykle for hurtigt, eller ved ikke at sænke farten? Det er blot to sider af samme sag. Det bemærkes da også i anden litteratur, ”at det ofte er tilfældigt, om en *adfærd* karakteriseres som en *handling* eller som en *undladelse*”, og ofte ”*alene er et formuleringsspørgsmål*” (Jørgensen & Nørgaard, 1976, s. 21). Det bekræftes til dels af, at domstolene benævner de ”almindelige regler om ansvar for skadevoldende *adfærd*” i blandt andet U.1993.809H, der således viser, at der kan kigges på en given *adfærd*, herunder vel både handlinger og undladelser.

Således er der intet til hinder for, at et ansvarsgrundlag baseres på *hvad man ikke gør*, hvilket også bekræftes som værende muligt i U.2024.2043, der dømte en bygningssejer erstatningsansvarlig for skade som følge af, at han *ikke* havde foretaget ”en nærmere undersøgelse eller vedligeholdelse af altanerne”, der senere kollapsede og voldte skade. Den ansvarspådragende *adfærd* var her, at ejeren *ikke* havde gjort noget, som han *burde* have gjort. Tankegangen må her være, at hvis ejeren *ikke* havde udvist den pågældende *adfærd*, var skaden *ikke* sket. Det forekommer også at være retstilstanden i for eksempel Norge, at man generelt godt kan ifalde erstatningsansvar for sine undladelser (Lødrup, 1995, s. 150)

Om end erstatning uden for kontrakt i sig selv i det væsentlige er ulovreguleret, spiller diverse anden lovreguleringen alligevel en væsentlig rolle i erstatningsretten, navnlig for så vidt angår etableringen af ansvarsgrundlaget. Der forekommer i nyere erstatningsretlig litteratur klar enighed om, at domstolene bevæger sig væk fra *bonus pater familias*-målestokken og i stedet foretager en *objektiv culpavurdering* (Eyben & Isager, 2024, s. 100) (Ehlers, 2019, s. 77 f). Det synes da også klart at komme til udtryk i nyere retspraksis omkring deliktsansvaret, at retten

begrunder sine afgørelser med henvisning til overtrædelser af konkrete retlige regler eller pligter, nærmere end det subjektive skøn af hvorvidt *bonus pater familias* ville have indset, at en given adfærd ville medføre skade. Se for eksempel U.2025.507 (tilsynspligt ikke tilsidesat – ikke erstatningsansvar), U.2023.5409 (pligt til at sørge for, at arbejdsstedet var indrettet sikkerhedsmæssigt forsvarligt var ikke opfyldt – erstatningsansvar) og U.2018.2938 (vedligeholdelsespligt af vej ifølge vejlovens § 8 a ikke opfyldt – erstatningsansvar).

Den objektiverede culpavurdering er kendetegnet ved, at en given adfærd holdes op imod et almindeligt anerkendt adfærdsmønster, der er statueret gennem love, bekendtgørelser, cirkulærer, retspraksis, sædvaner eller af en for visse personer almindeligt handlepligt (Eyben & Isager, 2024, s. 100). Som eksempler kan nævnes overtrædelse af færdselsregler eller byggeforskrifter.

Særligt vigtigt for nærværende problemformuleringen er muligheden for, at afvigelser fra *sædvaner* kan betragtes som culpøs adfærd og dermed etablere det erstatningsretligt fornødne ansvarsgrundlag. Her det særligt bemærkelsesværdige, at en sådan sædvane kan opstå uafhængigt i en branche. I U.1935.663H blev det afgørende for erstatningsansvaret, at der var fraveget fra ”ingeniørforeningens normer”. Dommen er et udtryk for, at der i en individuel branche kan udvikle sig så stærk en sædvane, at fravigelse herfra betragtes som culpøs. Dette er særligt interessant i forhold til nærværende problemformulering, idet registratorer ikke på nogen måde er underlagt nogen lovpligter, men afvigelser fra en intern sædvane i en professionel branche kan være tilstrækkelig til at etablere culpa og følgelig ansvarsgrundlag. Hvis der afviges fra det almindeligt anerkendte adfærdsmønster – statueret på en af de førnævnte måder – vil domstolene som udgangspunkt nå frem til, at der er handlet culpøst på grund af den objektiverede culpavurdering. Essensen af den objektiverede culpavurdering er, at domstolene forholder sig til objektive, beviselige og konstaterbare kriterier i stedet for skøn. De ovenfor nævnte retskilder – herunder sædvaner – skal dermed betragtes som afgørende adfærdsregulering i erstatningsretlig henseende. Dette er selvfølgelig relevant at forholde sig til i forhold til nærværende problemformulering og vil blive behandlet i forhold til registratorer i det følgende.

4.2.1.2.1 Undladelser

På trods af det ovenstående vedrørende *handling* ctr. *undladelse* forekommer det dog alligevel, domstolene lægger vægt på, at adfærd, der naturligt må betegnes som værende *undladelse* afgørende kan medføre, at der *ikke* ifaldes erstatningsansvar, jf. U.2019.3990 (brandstiftelse), så en eller anden betydningen af *undladelse* ctr. *handling* kan næppe afvises. Dette gælder navnlig når der er tale om *rene undladelser* i den forstand, at den senere undladende person ikke har *nogen* forudgående forbindelse til den tidligere skadesårsag. Dette er en vigtig præcedens at forholde sig til i forhold til netop nærværende problemformulering, som jo udspringer af scenariet om, at registratoren netop *undlader* at forhindre eller begrænse en skade, der er forårsaget af en anden. Desuden er retspraksis den stærkeste retskilde til besvarelse af nærværende problemformulering, da vi befinder os på et i det væsentligste ulovreguleret retsområde.

Talrig retspraksis har statueret et culpaansvar for hvad der vel egentlig også er undladelser, men disse vurderinger tager typisk afsæt i tilsidesættelse af en vedligeholdelses- eller tilsynspligt, jf. for eksempel U.2018.1612V (vedligeholdelsespligt) henholdsvis U.2026.641 (tilsynspligt). Den udviste adfærd i de to domme kan ikke kvalificeres som *rene undladelser*, da personerne havde haft en særlig anledning til at forhindre/forebygge skaden på et tidspunkt, der lå forud for tidspunktet for den faktiske skadeindtrædelse. Således har adfærden i sagerne mere karakter af en samlet negligerende adfærd, da der blev tilsidesat pligter over en længere periode. Der indgår formentlig også et element af, at man næppe kunne bebrejde nogen anden for skadesårsagen som grundlag for tankegangen om, at der ikke var tale om *rene undladelser*.

På den anden side statuerer U.2019.3990 (brandstiftelse), at ”Højesteret finder, at en person som udgangspunkt ikke bliver erstatningsansvarlig ved at *undlade* at foretage en handling, som kunne have forhindre eller begrænset en skade, som er forvoldt af en anden”¹⁴. I den pågældende sag anføres som begrundelse for frifindelsen desuden, at ”[e]fter Højesterets opfattelse er der ikke i den foreliggende sag sådanne omstændigheder, at det nævnte udgangspunkt undtagelsesvis skal fraviges.”. Dette blev lagt til grund i en sag, der er et eksempel på *ren undladelse*, idet den undladende blot tilfældigt bevidnede en skade ved at være

¹⁴ egen kursivering.

i fysisk nærhed heraf, og ikke gjorde noget for at begrænse skaden, selvom han kunne. Den undladende havde dermed ingen forudgående forbindelse til skadesårsagen, men der kunne nemt peges på en *anden* person, som klart var at bebrejde for skadesårsagen.

Der kan af U.2019.3990 (brandstiftelse) udledes en – umiddelbart ny – logisk test med en hovedregel om, at man *ikke* bliver erstatningsansvarlig ved at *undlade* at foretage en handling, som kunne have forhindret eller begrænset en skade, medmindre 1) man selv har forvoldt den grundlæggende skadesårsag, eller 2) der foreligger omstændigheder, der berettiger, at hovedreglen fraviges.

Dommen er et bemærkelsesværdigt præjudikat til at forstå gældende ret for så vidt angår erstatningsansvar for undladelser. Dommen blev afgjort i Højesteret med dissens (5 ud af 9), men der blev da truffet afgørelse om mange andre ting i sagen end blot spørgsmålet om erstatningsansvar for undladelser, så dissensen kan næppe direkte tilregnes uenighed herom. Der er kun fremført udtalelser fra de dissentierende dommere i forbindelse med sagens lempelsespørgsmål, så det forekommer umiddelbart, at der blandt alle dommerne var enighed omkring hovedreglen, at man ikke ifalder erstatningsansvar for sine undladelser.

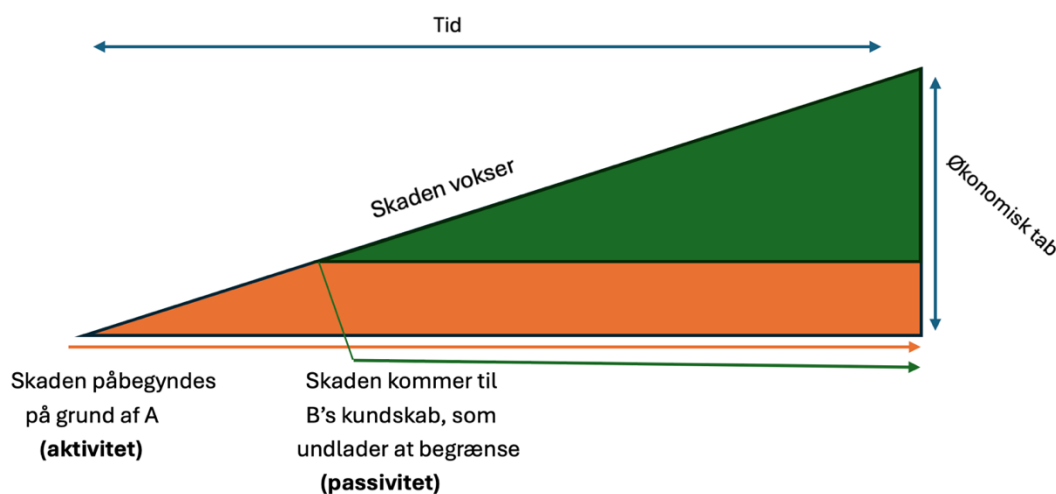
Dommen siger naturligvis ikke, at man, såfremt testen ikke består, automatisk ifalder et ansvar, men sammenholdt med den praksis for hvornår man *er* ansvarlig for undladelser, kan man nærme sig de teoretiske grænsetilfælde for hvornår man kan henholdsvis *ikke* kan blive erstatningsansvarlig for sine undladelser. Det ændrer dog ikke på, at der skal være handlet uagtsomt og følgelig ansvarspådragende, førend man kan ifalde erstatningsansvar – uanset om der er tale om handling eller ren undladelse. At der som den skadevoldende adfærd er tale om en *ren undladelse*, tilføjer dog et lag, der ultimativt skal indgå i vurderingen af den samlede vurdering af ansvarsgrundlaget. Dommen viser i hvert fald åbenhed for, at man *kan* ifalde ansvar for undladelser. Det er vigtigt at undersøge, da betydningen af *undladelse* som skadevoldende adfærd åbenbart kan være afgørende i forhold til besvarelsen af nærværende problemformulering. Det kan af U.2019.3990 (brandstiftelse) udledes, at hvis man *selv* er årsag til at en brand starter, for eksempel som følge af et hændeligt uheld, der ikke selvstændigt er at betragte som ansvarspådragende adfærd, så kan det derimod være en ansvarspådragende

undladelse, at man *ikke* efterfølgende prøver at forhindre/begrænse skaden. Modsat må det være således, at man næppe vil anskue mangel på forhindring/begrænsning af brandens skade for værende en ansvarspådragende undladelse, hvis man ikke selv er årsag til brandens begyndelse, sådan som det vil være tilfældet, hvis branden er startet af en person. I sådant et tilfælde af *ren undladelse*, skal der ifølge U.2019.3990 (brandstiftelse) foreligge nogle særlige omstændigheder, der kan berettiger, at man fraviger hovedreglen om ikke-ansvar. Dommen fortæller desuden, at overtrædelse af den strafsanktionerede pligt, som efter beredskabslovens § 39 påhviler enhver, der opdager en brand, til blandt andet at søge at afværge faren, ikke er omstændigheder, der berettiger at fravige hovedreglen. Tærskel for ”omstændigheder, der berettiger, at hovedreglen fraviges” må dermed antages at være høj. Den udledte hovedregels applikationsområde må desuden være afgrænset til de sager, hvor *nogen* – altså en person – faktisk forvolder den grundlæggende skadesårsag. Dermed kan reglen ikke udvides til at omfatte erstatningsretlige undladelæssager, hvor *ingen* har forvoldt den grundlæggende skadesårsag, for eksempel lynnedslag (force majeure).

Dommens præjudikat og den heraf udledte test må åbenbart have forrang for den objektiverede culpavurdering, da der i U.2019.3990 (brandstiftelse) netop blev tilsidesat en lovbestemt handlepligt, men dette blev *ikke* betragtet som værende ansvarspådragende, fordi der var tale om en *ren undladelse*. Det er da ellers netop sådanne tilsidesættelse af retlige pligter, der medfører, at domstolene finder, at der er udvist culpøs adfærd. Det skal forstås på den måde, at selv hvis man efter den objektiverede culpabedømmelse tilsyneladende har handlet culpøst ved at overtræde en helt klar pligt, har man alligevel ikke nødvendigvis handlet culpøst, såfremt der altså er tale om en *ren undladelse*.

I U.2019.3990 (brandstiftelse) behandler Højesteret dog to perspektiver på sagen. For det første behandler de hvorvidt den anklagede kan siges at have *medvirket* til selve skadesårsagen og i afkræftende fald, om den anklagedes efterfølgende undladelse så kan medføre et selvstændigt erstatningsansvar, der ikke har noget at gøre med selve skadesårsagen. Dermed splittes vurdering op i to. Den undladende kunne enten være ansvarlig fordi dennes adfærd måtte betragtes som medvirken til selve skadesårsagen, *eller* fordi denne, efter skaden påbegyndte og voksede, undlod at begrænse denne. Sondringen må have betydning i forhold til hvilket økonomisk tab, som den undladende skulle kunne stilles til ansvar for. Om end dette ikke

konkret omtales af Højesteret i dommen, behandles det i forhold til netop undladelsen, hvorvidt den anklagede ved anderledes adfærd kunne have *forhindret* eller *begrænset* en skade. Det kan heraf udledes, at han i så fald kun ville blive stillet ansvar for den skade, som han *kunne have forhindret eller begrænset* – med andre ord; den del af det økonomiske tab, som ved hans alternative (aktive) adfærd ikke ville være indtrådt. Det forekommer da også rimeligt, at den undladende ikke skal kunne stilles til regnskab for skade, der allerede er indtrådt før han overhovedet fik kendskab til og mulighed for at gribe ind og afbøde den aktive skade. Tankegangen illustreres med grafikken nedenfor.

Tanken er, at B kunne have begrænset skaden og derved forhindret, at den voksede sig større, fra det tidspunkt, hvor skaden kommer til B's kendskab (hele den grønne trekant). I dommen fulgte det argument af, at B, på trods af hans kendskab til den aktive brand, hverken havde søgt at stoppe branden eller tilkaldt brandvæsnet, og at det samlede økonomiske tab som følge heraf voksede sig undgåeligt stort. Det skal understreges, at denne tankegang kun giver mening i forhold til skader, som vokser over en tidsmæssig udstrækning, sådan som det er tilfældet med kontinuerligt tilgængeligt krænkende hjemmesideindhold. Det følger dermed af U.2019.3990 (brandstiftelse), at registratoren – såfremt denne ikke konkluderes at være medvirkende til selve den grundlæggende skadesårsag – kun kan gøres ansvarlig for det økonomiske tab, der indtræder *efter* denne har haft mulighed for at begrænse skaden.

Først da registratoren bliver bekendt med den farlige situation, kan denne have anledning til at reagere på en eller anden måde, og man kan næppe argumentere for, at registratoren af egen drift *burde* have indset noget. Der findes millioner – nærmere milliarder – af immaterielle

rettigheder med retsvirkning rundt omkring på Jorden. Det er umuligt for registratorer selv at identificere alle krænkelse på hjemmesiders korrekt, og det følger da heraf, at registratorens skadevoldende adfærd næppe kan siges at starte samtidig med hjemmesideindehaverens/registranten. Registranten skaber den farlige situation på et tidspunkt, der ligger *før* registratoren får kendskab hertil, for eksempel når rettighedshaveren gør opmærksom på sin beviste rettighed og den åbenlyse krænkelse. Derfor må situationen udelukkende kunne sidestilles med det ”grønne” tidspunkt i figur 1 ovenfor. Det må som følge heraf også alene være det økonomiske tab (tabte omsætning), der indtræder *efter* det tidspunkt hvor registratoren får kendskab til den farlige situation, som der potentielt kan rejses et erstatningskrav for (den grønne del).

Førend overhovedet at kunne diskutere hvorvidt registratorens undladelse kan kvalificeres som uagtsom, må det således være en forudsætning, at det overfor registratoren kan bevises over enhver tvivl, at der er tale om en krænkelse. Det må ligeledes være en forudsætning, at registratoren er bekendt med krænkelsen, da registratoren kan kun blive erstatningsansvarlig for sin undladelse i forbindelse med den skade, der indtræder efter denne stifter kendskab til den aktive skade, jf. U.2019.3990 (brandstiftelse). Dette må kunne være muligt i helt åbenlyse krænkelse, hvor rettighedshaveren desuden kan bevise sin ret, sådan som det for eksempel lader sig gøre med en varemærkekrænkelse i form af dobbeltidentitet samt et varemærkecertifikat – se for eksempel det afbillede eksempel ovenfor vedrørende jjysk[.]com. En krænkelse af denne kaliber må være næsten lige så indlysende en farlig situation som en aktiv visuelt konstaterbar ildebrand. For ophavsrettigheder kan det være sværere, da man ikke kan få udstedt et certifikat for en ophavsret i Danmark. Under alle omstændigheder må i det mindste en positiv afgørelse i et anerkendelsessøgsmål kunne være tilstrækkeligt til at hæve sådan en ret og krænkelse over enhver tvivl over for registratoren. Dette indbefatter dermed også, at rettighedshaver henvender sig til registratoren og gør opmærksom på krænkelsen. Det ville også gå imod enhver logik, at registratorer skulle kunne bebrejdes for ikke at evne at identificere svage krænkelse gennem komplekse juridiske vurdering. En sådan praksis vil medføre, at alle registratorer må rekvirere omfattende og dyr advokatbistand hver gang der modtages en anmeldelse eller lade sig overdynde af erstatningskrav. Desuden må det også overvejes, om registratoren stilles i en svær situation som følge af, at dennes eneste remedie (DNS-lås) blokerer adgangen til *alt* indholdet på hjemmesiden – både lovligt som ulovligt. En registrator kan ikke lave et kirurgisk snit og fjerne det konkrete ulovlige indhold ligesom en

hostingudbyder kan. Det er åbenlyst, at bare fordi der ligger én enkelt varemærkekrænkende annonce på Google, så behøver registratoren af google.com ikke at tilføje en DNS-lås på google.com. Det vil have enorm og uproportional effekt på en overvejende mængde lovligt indhold. I så fald giver registratorens remedier formentlig ikke mening at anvende.

Hvis krænkelsen så *kan* bevises over enhver tvivl over for registratoren og en DNS-lås er proportional, består spørgsmålet stadig, hvorvidt dette er ”omstændigheder”, der berettiger, at hovedreglen skal fraviges. Dette er usikkert.

En konklusion på ansvarsgrundlaget forudsætter dog en omhyggelig culpavurdering, der inddrager alle relevante momenter, således at adfærden og de foreliggende omstændigheder slutteligt også kan vurderes i forhold til den af U.2019.3990 (brandstiftelse) udledte test for erstatningsansvaret for undladelser.

4.2.1.2.1.1 Culpavurdering

I forhold til i problemformuleringen er situation jo den, at en registrators klient (registranten) har valgt at placere krænkende indhold på en hjemmeside, der tilgængeliggøres via et af registratoren formidlet domænenavn. Her er den farlige situation utvivlsomt skabt af hjemmesideindehaveren (registranten).

De relevante afbødende remedier, som registratoren har til rådighed i den forbindelse, er navnlig at tilføje en DNS-lås på domænenavnet, så hele DNS automatisk afviser alle forespørgsler på domænenavnet, og derved hæmmer/forhindrer adgangen til hjemmesiden og dets krænkende indhold, som er årsagen til det ultimative økonomisk tab. Der foreligger ikke nogen tvivl om, at om end hjemmesiden stadig eksisterer og fortsat kan være tilgængelig ved direkte anvendelse af dens IP-adresse, så er en DNS-lås en kritisk bremseklods for spredningen og tilgængeligheden af hjemmesiden og den skade, som den faktisk forvolder. Foreliggende retspraksis indikerer, at domstolene er åbne ovenfor at kræve handling af domænenavnsaktører imod hjemmesider via DNS-lås, da dette i praksis er lige så effektivt middel til at standse spredningen af det ulovlige indhold, som standsning af hosting er, jf. U.2021.2105, der vedrørte

nedlæggelse af forbud, som skulle forhindre en problematisk hjemmesides tilgængelighed. Se ligeledes U.2010.2221H hvor Telenor skulle opfylde et forbud ”ved at sørge for at hindre adgangen for Telenors kunder til hjemmesiden”. Det stod frit for Telenor at vælge *hvordan* dette ville opnås. Telenor valgte at opfylde forbuddet og påbuddet ved at blokere adgangen til hjemmesiden på DNS-niveau¹⁵. Modparten erklærede, at den nævnte blokering på DNS-niveau var tilstrækkelig til at opfylde forbuddet. Dette er således en bekræftelse på, at sanktioner på DNS-niveau generelt er effektive og tilfredsstillende i praksis.

Heraf kan det udledes, at *den* der kan implementere sådanne DNS-sanktioner, *kan* forhindre og begrænse skade, såfremt en hjemmesides *tilgængelighed* forvolder skade. I nærværende problemformulering er det jo netop en krænkende hjemmesides tilgængelighed, der skaber en farlig situation og følgelig forvolder skade. Der hersker ingen tvivl om, at registratorer kan implementere DNS-sanktioner (direkte i DNS) for så vidt angår domænenavne formidlet af registratoren selv, og derved hindre adgang til hjemmesider, idet registratoren under hele domænenavnets levetid bibeholder en sådan administrativ kontrol over domænenavnet. En sådan DNS-lås kan aktiveres af registratoren med få klik på en computer. Patrade oplyser, at domænenavne nogle gange bliver effektivt DNS-låst få minutter efter deres henvendelse til registratoren. Sumerisk kan det siges, at registratoren klart *kan* forhindre/begrænse skaden effektivt og hurtigt. Bare fordi man *kan* gøre noget, betyder det dog ikke, at man *skal* gøre noget. Det kan for eksempel følge af uvished om en farlig situation. I så fald kan man næppe siges at have handlet uagtsomt – og i hvert fald slet ikke forsætligt – ved *ikke* at gøre noget, da ingen andre havde handlet anderledes i samme situation – medmindre man altså *burde* have indset noget. I tilfælde af komplet uvished, kan det næppe anfægtes, at alle mennesker i samme situation ikke havde gjort noget, selvom det at gøre noget kunne afbøde en skade. Som tidligere nævnt må culpavurderingen af registratoren dermed ske på baggrund af registratorens adfærd idet eller umiddelbart efter registratoren bliver bekendt krænkelsen, for eksempel når den krænkede rettighedshavere gør opmærksom herpå.

¹⁵ Det skal påpeges, at der ikke her var tale om en decideret DNS-lås som hyppigt behandlet i nærværende, da Telenor ikke var registrator for den pågældende hjemmesides domænenavn. For Telenor var der tale om en teknisk foranstaltning, der blokerer deres internetservice fra overhovedet at gennemføre DNS-forespørgslen på det pågældende domænenavn. Relevant er dog, at blokeringen tager udgangspunkt i domænenavnet.

Registratorer er ikke underkastet en lovbestemt overvågnings-, handle- eller tilsynspligt med dets registranternes brug af dets formidlede domænenavne, og da slet ikke for så vidt angår krænkelse af immaterielle rettigheder. Der findes millioner (hvis ikke milliarder) af etablerede immaterielle rettigheder, og det vil ganske enkelt være umuligt for en registrator at skulle identificere krænkelse af egen drift – for ikke at nævne, at krænkelsesvurderingen i sig selv kan være overordentligt kompleks og formentlig bør overlades til domstolene eller kompetente jurister. Selv hvis registratoren identificerer brug af et velkendt varemærke og mistænker brugen for værende krænkende, fordi mærket åbenlyst ikke bruges af rettighedshaveren selv, kan brugen jo være lovlig som følge af rettighedshaverens samtykke, som måske desuden modtager licensbetaling for brugen. Således kan registratorer umuligt identificere og censurere krænkende hjemmesideindhold korrekt på egen hånd. DSA rummer sådanne regler om visse handlepligter på baggrund af modtagne anmeldelser om ”ulovlig information”, men pligten påhviler kun udbydere af oplagringstjenester (hosting), jf. DSA artikel 16, stk. 1. ”Oplagringstjeneste” er i forordningen defineret som en *”tjeneste, der består i lagring af information leveret af en tjenestemodtager på dennes anmodning”*, jf. DSA artikel 3, stk. 1, litra g, nr. iii. Definitionen tager klart sigte mod hostingudbydere, der udlejer serverlagerplads til kunder, samt ”onlineplatforme” så som Facebook og eBay, der, foruden at oplagre brugergenereret information, ligeledes aktivt medvirker til udbredelsen af og kuraterer den pågældende information. Det står klart, at registratorer ikke oplagrer det krænkende hjemmesideindhold – de fører alene brugere *til* det krænkende hjemmesideindhold.

Den objektiverede culpavurdering i forhold til registratorer i forhold til krænkende hjemmesideindhold må jo nødvendigvis baseres på hvorvidt der er sket afvigelse fra et anerkendt adfærdsmønster, der giver sig til udtryk via adfældsregulering i for eksempel love, bekendtgørelser, cirkulærer, retspraksis, sædvaner eller af en for visse personer almindeligt handlepligt (Eyben & Isager, 2024, s. 100). Der kan ikke i skrivende stund identificeres nogen retskilde, der statuerer en handlepligt for registratorer til at afbøde krænkelse af immaterielle rettigheder på hjemmesider.

Alle ICANNs akkrediteringsaftaler med registratorer indeholder dog en betingelse om, at registratoren *skal tage rimelige og hurtige skridt til at undersøge og reagere passende på enhver anmeldelse af misbrug* (RAA, § 3.18.1, 4. pkt.). Bestemmelsen indeholder desuden en

iboende proportionalitetsbetragtning, da reaktionen på anmeldelsen af misbruget skal være ”passende”. Eftersom alle registratorer, der er genstand for behandling i nærværende, er underlagt ICANNs standardbetingelser i akkrediteringsaftalen, er der tale om vilkår, som *alle* registratorer på gTLD-domænenavnsmarkedet må indrette sig efter. Desuagtet er Patrade generelt ikke overraskede, når registratorer ikke gør noget for at afbøde tilgængeligheden af en hjemmeside, der ellers *kun* indeholder krænkende indhold, hvor en DNS-lås vel nok vil være proportionel, da den ikke uhensigtsmæssigt ligeledes begrænser adgang til lovligt indhold – som eksempel kan jjysk[.]com erindres. Bestemmelsen i akkrediteringsaftalen kan derfor næppe siges at etablere en erstatningsretligt relevant branchesædvane eller norm om at afbøde sådanne krænkelse af immaterielle rettigheder, sådan som det ellers er muligt etablere isoleret i en branche, jf. U.1935.663H. Bestemmelsen i akkrediteringsaftalen kan heller ikke anskues som en erstatningsretligt relevant ”forskrift” med retskildeværdi efter dansk ret, da den udelukkende er civilretligt kontraktuelt forpligtende imellem ICANN og registratoren inter partes.

Noget særligt gør sig dog gældende i konteksten af nærværende problemformulering, som ikke er til stede i U.2019.3990 (brandstiftelse). Hjemmesideindehaveren benytter et af registratoren formidlet domænenavn til sin ulovlige og skadevoldende aktivitet. Hjemmesideindehaveren og registratoren er dermed i et kontraktsforhold. Desuden står de ikke bare i et irrelevant tilfældigt kontraktsforhold – de er i et kontraktsforhold i forhold til netop dét domænenavn, som er formidlet af registratoren og brugt af hjemmesideindehaveren til sine ulovlige formål, og som har kritisk betydning for realiseringen af den skade, der påføres rettighedshaveren. Dette adskiller sig åbenlyst væsentligt fra U.2019.3990 (brandstiftelse), der ellers har været en hidtil retningsgivende retskilde for besvarelsen af nærværende problemformulering. Det er svært at lave en kobling imellem nærværende problemformulering og situationen i U.2019.3990 (brandstiftelse) for så vidt angår dét, at den unladende person har formidlet noget til hjemmesideindehaveren, som denne misbruger, og som den unladende person desuden har fuld kontrol over. Endvidere er det sådan, at registratorens kontrakt med registranten indebærer en bestemmelse om, at domænenavnet hverken direkte eller indirekte bruges på en sådan måde, at det krænker tredjemandsrettigheder, herunder naturligvis immaterielle rettigheder. Det følger nemlig af betingelserne i ICANNs akkrediteringsaftale, at en sådan bestemmelse skal være indeholdt i alle registratorers kontrakter med registranter (RAA § 3.7.7.9). Hertil kommer, at

ICANN pålægger registratoren af et domænenavn en pligt til at modtage, vurdere og reagere ”passende” på klager over brugen af dets formidlede domænenavne (RAA § 3.18.1, 4. pkt.).

Det vil svare til, at den unkladende person i forhold til ildspåsættelsen i U.2019.3990 (brandstiftelse) formidlede udlejning af lightere for en lighterproducent, og at producenten over for udlejeren pålagde denne en pligt til at skulle gribe ind, når denne modtager klager over ulovlig brugen af lighteren. Naturligvis kan en sådan kontrakt dog ikke påberåbes af en, som står uden for kontraktforholdet. Det vil da også svare til, at udlejeren kunne fjernstyre og deaktivere lighterens funktionalitet, ligesom registratorer besidder en sådan fortsat kontrol over dets formidlede domænenavne. Det står klart, at der er væsentlig forskel på hvad der er muligt i digitale contra fysiske kontekster i denne situation, men præjudikatet i U.2019.3990 (brandstiftelse) er særligt betydningsfuldt i forhold til nærværende problemformulering, da situationerne overordnet set er meget sammenlignelige og dermed lader sig overføre. Der hersker dog ingen tvivl om, at registratoren har en stærkere og relativt nærmere forbindelse til skadesårsagen med krænkende hjemmesideindhold sammenlignet med den unkladende person i sagen om ildspåsættelsen.

Der kan ikke søges nogen svar i lov nr. 164 af 26/02/2014, lov om internetdomæner (domæneloven), da denne lovgivning kun materielt vedrører domænenavne under det danske ccTLD (.dk). Endvidere indeholder loven ikke nogen relevante bestemmelser konkret vedrørende registrators pligter, så der kan ej heller søges nogen inspiration herom i domæneloven.

Den af U.2019.3990 (brandstiftelse) udledte test om erstatningsansvar for unkladelser kan appliceres scenariet, som er genstand for nærværende problemformuleringen. Testen gentages her: man bliver *ikke* erstatningsansvarlig ved at undlade at foretage en handling, som kunne have forhindret eller begrænset en skade, medmindre 1) man selv har forvoldt den grundlæggende skadesårsag, eller 2) der foreligger omstændigheder, der berettiger, at hovedreglen fraviges, jf. U.2019.3990 (brandstiftelse).

Registratoren har klart undladt at foretage en handling, som kunne have forhindret eller begrænset skaden, ved ikke at tilføje en DNS-lås på det domænenavn, der førte til det krænkende hjemmesideindhold hvis tilgængelighed forvolder skade. Det følger dog af U.2019.3990 (brandstiftelse), at man netop *ikke* bliver erstatningsansvarlig ved at undlade at foretage en handling, som kunne have forhindret eller begrænset en skade under visse yderligere betingelser. Hovedreglen må her føre til, at registratoren som udgangspunkt *ikke* bliver erstatningsansvarlig for at *undlade* at tilføje en DNS-lås på domænenavnet, selvom dette kunne forhindre eller begrænse den skade, som rettighedshaver lider.

Dernæst skal der så tages stilling til, om registratoren selv har forvoldt den grundlæggende skadesårsag, således at hovedreglen kan fraviges. Dette kan næppe være tilfældet. Det er jo registranten/hjemmesideindehaveren, der har skabt tilstedeværelsen af det krænkende hjemmesideindhold og tilgængeliggjort dette af egen drift. Registratoren har ikke som led i sin forretningsførelse skabt den farlige situation med sine handlinger eller undladelser. Dette må som udgangspunkt alene kunne tilregnes registranten. Det kan næppe tilregnes registratoren, at registranten vælger at bruge domænenavnet i forbindelse med ulovlige formål. Det følger da heraf, at der er tale om en *ren undladelse*, man som hovedregel ikke ifalder erstatningsansvar for, jf. U.2019.3990 (brandstiftelse).

For at besvare den sidste del af testen, må omstændighederne – herunder culpavurderingen – vægtes i forhold til hvorvidt disse så overhovedet berettiger fravigelse fra hovedreglen. Situationen er unik i den forstand, at registratoren er kontraktuelt nærtstående med registranten og det misbrugte domænenavn. Det ændrer dog ikke på det faktum, at registratoren næppe kan tilregnes skabelsen af det krænkende hjemmesideindhold, der er bragt til verden af registranten ene og alene. Jovist foreligger der nogle perifere ICANN-betingelser, som måske er blevet tilsidesat af registratoren ved ikke at afbøde misbrug, der ellers er proportionelt med registratorens afbødningsmekanismer, navnlig DNS-lås. Det er i det ovenstående konstateret, at der ikke kan identificeres en retskilde, der statuerer en handlepligt for registratorer til at afbøde krænkelse af immaterielle rettigheder på hjemmesider. ICANNs betingelser herom kan ikke antage karakter af en sådan handlepligt med retskildeværdi. Således vil der ud fra den objektiviserede culpabedømmelse næppe kunne etableres et erstatningsretligt ansvarsgrundlag

overfor registratoren for dennes mangel på afbødning af tilgængeligheden af immaterialretligt krænkende hjemmesideindhold tilgængeliggjort via et af registratoren formidlet domænenavn.

Som redegjort ovenfor følger det desuden af U.2019.3990 (brandstiftelse), at tærsklen for at fravige hovedreglen om, at man ikke bliver erstatningsansvarlig for *rene undladelser* er særligt høj. Så selv hvis det fandtes, at registratoren ved sin mangel på handling havde overtrådt en retlig ”adfærdsregulerende” pligt, er det stadig usikkert, om dette ville berettige, at man fraveg hovedreglen. Selv overtrædelse af den strafsanktionerede pligt, som efter beredskabslovens § 39 påhviler enhver, der opdager en brand, til blandt andet at søge at afværge faren, udgør ikke omstændigheder, der berettiger at fravige hovedreglen, jf. U.2019.3990 (brandstiftelse). Bestemmelsen i beredskabsloven er ellers et udtryk for en handlepligt, hvor *undladelse* heraf ville være i strid med det ”anerkendte adfærdsmønster”. Den objektiverede culparegel sættes åbenbart lidt ud af spil i erstatningsretlig henseende, når der er tale om *rene undladelser*.

Sumerisk kan det siges, at der vel nok foreligger nogle ganske bemærkelsesværdige omstændigheder for registratoren i konteksten af nærværende, men at dette ifølge retspraksis næppe berettiger fravigelse fra hovedreglen, at man ikke bliver erstatningsansvarlig for sine *rene undladelser*, jf. U.2019.3990 (brandstiftelse).

Desuden indbyder problemstillingen til en alternativ vinkel på situationen, som bliver behandlet straks nedenfor. Vinklen falder umiddelbart uden for det tiltænkte formål med nærværende problemformulering, og af selvsamme årsag holdes behandlingen af vinklen relativt kort.

4.2.1.2.2 Registratoren som selvstændig krænker af ophavsret

Eftersom registratorens undladelse af at begrænse adgangen til det krænkende hjemmesideindhold næppe være ansvarspådragende i sig selv, må registratoren nødvendigvis kunne anskues som selve *krænkeren* førend rettighedshaver kan berettige et krav imod denne, da både VML § 43, stk. 1, nr. 2 og OPHL § 83, stk. 1, nr. 2 etablerer en sådan ret imod krænkere. Hvis rettighedshaveren kan påvise, at registratoren er at betragte som *krænkeren*, kan dette

etablere det fornødne ansvarsgrundlag i erstatningsretlig henseende. Dette er dog nærmere et spørgsmål om hvor grænsen går, for at man *anvender et tegn erhvervsmæssigt* eller foretager *eksemplarfrestillinger/spredning/visning* af værker. Det er måske muligt i tilfælde, hvor registratoren er så involveret i placeringen eller brugen af det krænkende indhold på hjemmesiden, at denne krydser tærskel til at kunne siges *selv* at gøre erhvervsmæssig brug af et tegn eller eksemplarfremsille/sprede/vise et værk. Det er set, at ”mellemænd” på internettet har overtrådt tærskel denne tærskel i EU-regi, for eksempel i C-148/21 (Louboutin v. Amazon).

Amazon blev i C-148/21 betragtet som ansvarlige for en krænkelse af immaterielle rettigheder på dets online markedsplads (onlineplatform), ikke fordi de var ”mellemmand”, men fordi Amazons rolle på markedspladsen var så aktiv og integreret, at Amazon selv ”brugte” tegnet, og dermed selvstændigt krænkede EU-varemærkeindehaverens eneret, jf. forordning (EU) 2017/1001 af 14. juni 2017 om EU-varemærker artikel 9, desuagtet at en tredjepart faktisk havde placeret den krænkende information på Amazons onlineplatform. Amazons markedsplads er en onlineplatform med (delvist) brugergeneret indhold. Dommen har dog kun retskildeværdi i forhold til krænkelse af EU-varemærker, da forordningens materielle anvendelsesområde er begrænset hertil. Desuagtet er registratorers almindelige forretningsførelse langt fra at være så tæt knyttet til konkret hjemmesideindhold, at registratoren selvstændigt kan siges at gøre ”brug” af de tegn, der bruges på hjemmesiden. Dertil kommer, at registratorer ikke oplagrer hjemmesideinformation gennem sit virke som registrator. Dette sker af hostingudbyderen. Man kan dermed næppe heller argumentere for, at registratorer begår ophavsretskrænkelser ved at eksemplarfremsille eller gøre værker tilgængelige for almenheden, da de ikke lagrer selve det krænkende hjemmesideindhold. Det kunne man nok argumentere for, at hostingudbydere gør, da hosting er den tekniske kilde til information til andre brugere via internettet. I C-572/17 blev (fysisk) oplagring af (fysiske) krænkende værker anskuet som ophavsretlig ”spredning”, da hensigten med oplagringen var at sælge værkerne i det land, hvor værkerne nød ophavsretlig beskyttelse.

Man kan dog overveje, om registratorer kan krænke netop ophavsret ved *på anden måde at sprede værket til almenheden*, jf. OPHL § 2, stk. 3, nr. 1, der også kan etablere det fornødne ansvarsgrundlag, jf. OPHL § 83, stk. 1, nr. 2. Som det er blevet redegjort for, spiller

domænenavne jo en afgørende rolle i forhold til hjemmesiders herunder eventuelt værkers tilgængelighed og spredning, da et domænenavn i mange situationer er helt afgørende for, at en hjemmeside kan tilgås. Man kan måske argumentere for, at registratorer kan krænke ophavsret ved *på anden måde at sprede værket til almenheden*, da de spiller en afgørende rolle for spredningen via internettet. I så fald vil rettighedshaveren kunne rette krav på erstatning af hele sit økonomiske tab mod registratoren. Det følger dog af OPHL § 83, stk. 1, at krænkeren kun skal erlægge – blandt andet – erstatning, når krænkelsen sker forsætligt eller uagtsomt. Således må det endvidere stadig være en betingelse, at rettighedshaveren gør opmærksom på krænkelsen, for registratoren kan ikke selv foretage denne vurdering og som følge heraf siges at have handlet hverken forsætligt eller uagtsomt. Hvis registratoren så faktisk er blevet bekendt med krænkelsen og den etablerede immaterielle rettigheder over enhver tvivl, resterer spørgsmål, om denne kan siges at ”*på anden måde at sprede værket til almenheden*”. Dette bør dog være genstand for en separat analyse, der ikke lader sig rumme i nærværende.

4.2.1.2.3 Delkonklusion

I det ovenstående identificeres og konkluderes det, at det erstatningsretlige ansvarsgrundlag kan søges etableret ved 1) at registratorens undladelse er culpøs, eller 2) at registratoren kan anskues for at være selvstændig krænker af den immaterielle rettighed.

Ad pkt. 1 findes det, at registratorens undladelse af at afbøde adgangen til sådan immaterialretligt krænkende indhold næppe kan etablere et culpabaseret ansvarsgrundlag. Det følger først og fremmest af, at *rene undladelser* åbenbart indrømmes større erstatningsretligt råderum, førend sådanne undladelser betragtes som ansvarspådragende adfærd. Dernæst følger det af, at registratoren ved ikke at afbøde adgangen til det krænkende indhold næppe tilsidesætter/overtræder nogen lov eller retlig pligt, som kan lægges til grund for den objektiverede culpavurdering. Desuagtet vil de resterende erstatningsbetingelser blive behandlet kort i det følgende både i forhold til *undladelse* samt *krænkelse*, med henblik på at identificere, om der foreligger andre faldgruber med tanken om at rette sit erstatningskrav mod registratoren.

Ad pkt. 2 findes det slutteligt, at man *måske* kan diskutere, om registratoren kan anskues som krænker ved *på anden måde at sprede værket til almenheden*, jf. OPHL § 2, stk. 3, nr. 1. Dette vedrører dog alene ophavsrettigheder – ikke varemærker. Som nævnt ovenfor falder dette dog umiddelbart udenfor formålet med nærværende projekt og en grundig analyse heraf lader sig ikke rumme her. Emnet behandles ikke yderligere.

Alle disse diskussioner overflødiggøres dog formentlig af DSA, som behandles nærmere i afsnit 4.2.2.1.

4.2.1.3 Kausalitet

Kausalitetsvurderingen er som udgangspunkt kun relevant at gennemføre, såfremt der *er* etableret et erstatningsretligt ansvarsgrundlag. Dette har ikke umiddelbart været muligt i forhold til nærværende problemformulering. Pointen med det følgende er at få behandlet dette erstatningsretlige element i tilfælde af, at der – imod forventning – *kan* etableres et ansvarsgrundlag for registratoren. Det *kan* blive relevant, hvis der efter denne affattelse for eksempel foretages detailregulering af netop registratorer og disses handlepligter.

Formålet med kausalitetsvurderingen er at konstatere, om der er en faktisk årsagssammenhæng mellem den skadevoldende adfærd og skaden (det økonomiske tab), eller om disse er opstået uafhængigt af hinanden. Spørgsmålet er kompliceret at besvare set i lyset af, at den skadevoldende adfærd må anskues som en *undladelse*. Spørgsmålet i forhold til nærværende problemformulering må være, om der er der årsagssammenhæng mellem registratorens mangel på tilføjelse af DNS-lås på domænenavnet og rettighedshaverens øgede økonomiske tab som følge af krænkelsens fortsatte tilgængelighed via internettet. Det er ved vurderingen af årsagsforbindelse tilstrækkeligt, at det bedømmes som mere sandsynligt, at skaden ikke ville være indtrådt uden den skadevoldende adfærd, end at skaden ville være indtrådt også uden volden, jf. UfR 2002.1496 H og U.2026.849.

Vurderingen kan i konteksten af nærværende omformuleres til spørgsmålet: er det mere sandsynligt, at krænkelsen ikke ville have været tilgængelig, hvis registratoren havde tilføjet

en DNS-lås, end at krænkelsen også havde været tilgængelig, hvis registratoren forholdt sig passiv? Heri ligger implicit, at krænkelsens tilgængelighed medfører den pågældende skadevolden.

Spørgsmålet må kunne besvares bekræftende, idet en tilføjelse af DNS-lås på domænenavnet utvivlsomt ville have medført, at krænkelsen praktisk talt ikke kunne volde skade, da krænkelsen utilgængeliggøres hermed. Det må i hvert fald være hævet over enhver tvivl, at skaden i hvert fald med mindre sandsynlighed havde indtrådt, såfremt registratoren havde ageret anderledes og tilføjet en DNS-lås. Således findes det, at der *kan* konstateres kausalitet mellem skadelidtes (rettighedshaverens) økonomiske tab og registratorens undladelse.

4.2.1.4 Adækvans

Adækvansvurderingen er som udgangspunkt kun relevant at gennemføre, såfremt der *er* etableret et ansvarsgrundlag. Adækvansvurderingen gennemføres dog nedenfor af de samme årsager som anført ovenfor vedrørende kausalitetsvurderingen.

Formålet med adækvansvurderingen er at konstatere, om det for skadevolderen var en påregnelig følge, at dennes adfærd rummede risiko for økonomisk tab, jf. – blandt mange andre sager – U.2026.867. Spørgsmålet her skal således anskues ”er det for registratoren en påregnelig følge, at dennes passivitet ville medføre (øget) tab for skadelidte?”. Indledningsvist må det stå klart for enhver, at krænkelse af immaterielle rettigheder rummer risiko for økonomisk tab. Førend man kan postulere, at registratoren bør indse dette, må det dog også stå klart for registratoren, at der i det hele taget er tale om en reel krænkelse. I så fald kan det næppe kan komme som en overraskelse for registrator, at rettighedshaver lider (øget) økonomisk tab som følge af, at registratoren *ikke* stopper den aktive skadevoldende situation. Adækvansspørgsmålet må således besvares bekræftende, men formentlig kun i de tilfælde, hvor krænkelsen eksistens og rettighedshaverens immaterielle rettigheder er hævet over enhver tvivl for registratoren, for eksempel i tilfælde med varemærkeretlig dobbeltidentitet, eller hvis domænenavnet ”setitanicgratis.com” fører til en hjemmeside, som automatisk starter afspilning af Titanic-filmen, der utvivlsomt nyder ophavsret. I disse tilfælde må krænkelsen være åbenlys, og økonomisk tab for rettighedshaveren vil være påregneligt.

4.2.2 Ansvarsfrihed

Ansvarsfrihedsvurderingen er som udgangspunkt kun relevant at gennemføre, såfremt der *er* etableret et ansvarsgrundlag. Ansvarsfrihedsvurderingen gennemføres dog nedenfor af de samme årsager som anført ovenfor vedrørende kausalitetsvurderingen.

Slutteligt må der, for at en skadevolder i noget tilfælde kan idømmes et erstatningsansvar, ultimativt også være fravær af ansvarsfritagelsesregler, herunder objektive ansvarsfrihedsgrunde, som fritager en ellers erstatningsansvarlig person for erstatningsansvar som følge af regler herom, jf. for eksempel SH2024.BS-24663/2023-SHR (opfyldt betingelserne for ansvarsfrihed efter e-handelsloven – ikke erstatningsansvar) og U.1960.205H (vold, men nødværge – ikke erstatningsansvar). Dette er som udgangspunkt kun relevant at behandle, såfremt man er nået frem til, at den påståede skadevolder har handlet ansvarspådragende. Hvis der ikke er handlet ansvarspådragende, er der jo allerede som følge deraf ikke noget erstatningskrav. Her gør nogle særlige regler sig dog muligvis gældende for registratorer, der vil blive belyst straks nedenfor.

4.2.2.1 *Digital Services Act (DSA) (EU-forordning 2022/2065), artikel 4*

I enhver diskussion om det for ”mellemmænd” på internettet påhvilende ansvar, må man forholde sig til EU’s forordning 2022/2065 af 19. oktober 2022 om et indre marked for digitale tjenester og om ændring af direktiv 2000/31/EF (forordning om digitale tjenester) (DSA). Der er tale om en forordning, som dermed er direkte bindende og gældende i alle medlemsstater, jf. traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde (TEUF) artikel 288. Formålet med forordningen ”er at bidrage til et velfungerende indre marked for formidlingstjenester, ved at fastsætte harmoniserede regler for et sikkert, forudsigeligt og pålideligt onlinemiljø, der fremmer innovation, og hvori de grundlæggende rettigheder, der er nedfældet i chartret, herunder princippet om forbrugerbeskyttelse, beskyttes effektivt”, jf. DSA artikel 1, stk. 1. Særligt relevant for nærværende er, at forordningen fastsætter harmoniserede regler for betinget ansvarsfritagelse for udbydere af formidlingstjenester, jf. DSA artikel 1, stk. 2, litra a, og desuden er sådan EU-retlig regulering at betragte som *lex superior* i forhold til national ret. ”Udbydere af formidlingstjenester” er formentlig hvad der ofte menes med det pragmatiske begreb ”mellemmænd” i IT-retlig kontekst.

DSA er – for så vidt angår den betingede ansvarsfritagelse for udbydere af formidlingstjenester – efterfølgeren til EU's direktiv 2000/31/EF af 8. juni 2000 om visse retlige aspekter af informationssamfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked («Direktivet om elektronisk handel»), typisk og i det følgende benævnt e-handelsdirektivet.

Overgangen fra direktiv (e-handelsdirektivet) til forordning (DSA) er særlig bemærkelsesværdig i konteksten af nærværende problemet. For så vidt angår de betingede ansvarsfritagelsesregler, der oprindeligt opstod i e-handelsdirektivet, er DSA i det væsentlige blot en ren videreførelse heraf, som blot sikrer bedre harmonisering blandt medlemsstaterne. Således går ansvarsfritagelsesreglerne fra e-handelsdirektivet i det væsentligste blot igen i DSA, medens e-handelsdirektivet i samme ombæring blev ændret ved at de pågældende ansvarsfritagelsesregler blev ophævet fra direktivet. DSA indeholder betingede ansvarsfritagelsesregler for tre forskellige typer af ”formidlingstjeneste” (som måske pragmatisk kan omtales ”mellemmænd”). Det drejer sig om:

- i) »ren videreformidling« (»mere conduit«)
- ii) »caching«
- iii) »oplagring«

På baggrund af den tekniske redegørelse står det klart, at regulatorers serviceydelse næppe kan anskues som ”oplagring” eller ”caching” af ulovligt indhold i sig selv, da regulatorer teknisk set blot viderestiller brugere *til* (eventuelt ulovligt) hjemmesideindhold via et formidlet domænenavn. Regulatorers virksomhed og serviceydelse har nærmere karakter af »ren videreformidling« (»mere conduit«). Ordlyden af e-handelsdirektivets ansvarsfritagelse for »ren videreformidling« (»mere conduit«) var oprindeligt som følger¹⁶:

¹⁶ Egen fremhævnning i bestemmelserne.

Artikel 12 (e-handelsdirektivet)

Ren videreformidling ("Mere conduit")

1. Ved levering af en informationssamfundstjeneste i form af transmission på et kommunikationsnet af information, der leveres af en tjenestemodtager, eller levering af adgang til et kommunikationsnet **sikrer medlemsstaterne, at tjenesteyderen ikke er ansvarlig for den transmitterede information**, forudsat at tjenesteyderen:

- a) ikke selv iværksætter transmissionen
- b) ikke udvælger modtageren af transmissionen, og
- c) ikke udvælger og ikke ændrer den transmitterede information.

2. [...]

3. [...]

Det bemærkes her, at ansvarsfritagelsen kun omfavner *transmitteret* information. Som redegjort i det tekniske afsnit, transmitterer registratorer ikke nogen information (data) mellem IP-adresser. Deres serviceydelse omfatter tilrådighedsstillelse af et "værktøj" (domænenavn), som registranter kan bruge som offentlig indgangsnøgle til deres hjemmeside. Således lader det ikke efter ordlyden af bestemmelsen umiddelbart til, at registratorer kunne søge ly i e-handelsdirektivets ansvarsfritagelsesbestemmelser. Desuagtet er direktivet forældet og den pågældende bestemmelse ophævet og videreført i DSA, som vi i stedet må forholde os til. Den videreførte bestemmelse har følgende ordlyd:

Artikel 4 (DSA)

Ren videreformidling («mere conduit»)

1. Ved ydelse af en informationssamfundstjeneste i form af transmission på et kommunikationsnet af information, der leveres af en tjenestemodtager, eller levering af adgang til et kommunikationsnet **er tjenesteudbyderen ikke ansvarlig for den information, der transmitteres eller tilgås**, forudsat at udbyderen:

- a) ikke selv iværksætter transmissionen
 - b) ikke udvælger modtageren af transmissionen, og
 - c) ikke udvælger og ikke ændrer den transmitterede information.
-
- 2. [...]
 - 3. [...]

Det er tydeligt, at der i det væsentligste er tale om en videreføring af e-handelsdirektivets artikel 12, men det springer i øjnene, at der er sket en omformulering af ansvarsfritagelsesbestemmelsen for »ren videreformidling« (»mere conduit«), som er fremhævet med fed skrift i de ovenstående to kasser. Der er sket en bemærkelsesværdig ændring af ordlyden med relevans for nærværende problemformulering; ansvarsfritagelsen omfatter nu også den information, der *tilgås* – ikke blot transmitteret information. Bestemmelsen er dermed blevet udvidet i forbindelse med dens overgang fra direktiv til forordning. I en kompleks konstellation af aktører i DNS-sfæren, omfatter registratorers service formidling og facilitering af domænenavne til registranter, som brugere ultimativt anvender til netop at *tilgå* specifikke hjemmesider. Nærværende problemformulering handler jo egentlig om, hvorvidt registratoren kan stilles til ansvar, for det krænkende hjemmesideindhold, som domænenavnet fører *til*. Omformuleringen af bestemmelsen i DSA bevæger sig dermed klart i retning af, at registratorer kan være omfattet af ansvarsfritagelsesbestemmelsen, men DSAs præambelbetragtning 29 slår dog næsten sømmet endegyldigt i. Præambelen anfører: *videreformidlingstjenester (»mere conduit«-tjenester) omfatter f.eks. generiske kategorier af tjenester såsom internetudvekslingspunkter, trådløse adgangspunkter, virtuelle private netværk, DNS-tjenester og -resolvere, topdomæneadministratorer og -registratorer [...]. Dette kan læses som ”topdomæneadministratorer”, hvilket ikke teknisk set giver mening, qua den pågældende brancheterminologi, der er blevet redegjort for tidligere. Den engelsksprogede version af DSA anfører dog i samme præambelbetragtning: For example, ‘mere conduit’ intermediary services include generic categories of services, such as internet exchange points, wireless access points, virtual private networks, DNS services and resolvers, top-level domain name registries, registrars [...]. Således menes der i den danskesprogede version klart “registratorer” i konteksten af DNS, hvilket giver mening teknisk set. E-handelsdirektivet indeholdt ikke denne eller lignende præambel, som desuden på intet tidspunkt nævnte hverken DNS, domænenavnssystemet eller registratorer. Ved en analyse af ændringen af ordlyden i*

DSAs artikel 4 sammenholdt med den nye præambelbetragtning, kan der ikke herske nogen tvivl om, at EU ved overgangen fra direktiv til forordning har set sit snit til at udvide ansvarsfritagelsen for »ren videreformidling« (»mere conduit«) til også at omfatte DNS-aktører, herunder registratorer.

Til forskel for ansvarsfritagelsesbestemmelserne for caching og hosting i DSA artikel 5 henholdsvis artikel 6 forudsætter ansvarsfritagelsen for »ren videreformidling« (»mere conduit«) i artikel 4 *ikke*, at tjenesteudbyderen af den »rene videreformidling« tager skridt til at hindre adgangen til det ulovlige indhold, der tilgås, når tjenesteudbyderen får kendskab hertil. Så længe registratoren ikke selv iværksætter transmissionen, ikke udvælger modtageren af transmissionen, og ikke udvælger og ikke ændrer den transmitterede information, er registratoren ikke ansvarlig for den information, der tilgås. Disse betingelser vil registratorer som udgangspunkt kunne leve op til, da deres service i form af domænenavne er passiv, og bestemmelsen i DSA antager dermed karakter af en »blancoansvarsfritagelse« for registratorer, da deres ansvarsfritagelse ikke er knyttet til nogen særlige betingelser. Som følge heraf, vil registratorer formentlig ikke være ansvarlige for den information, der *tilgås* via et af registratoren formidlet domænenavnet – uanset hvilken information, der tilgås, herunder krænkende hjemmesideindhold.

Bestemmelsens ordlyd er dog relativt ny, og på tidspunktet for denne affattelse har der ikke været præjudicielle forelæggelser for EU-domstol herom, som endeligt bekræfter eller specificerer denne »blancoansvarsfritagelse« for registratorer konkret, jf. DSA artikel 4. Det skal desuden understreges, at bestemmelserne i DSA ikke kan fortolkes modsætningvist, sådan at »mellemanden« er ansvarlig, hvis betingelserne for ansvarsfritagelsen *ikke* opfyldes (Udsen, 2021, s. 457).

5 Konklusion

Det kan på baggrund af ovenstående konkluderes, at en domænenavnsregistrator efter gældende dansk ret næppe under nogen omstændigheder kan ifalde et erstatningsansvar overfor en krænket rettighedshaver for dets domænenavnsregistrants placering af immaterialretligt krænkende indhold på en hjemmeside, der tilgængeliggøres via et af domænenavnsregistratoren formidlet domænenavn.

Det følger af, at de almindelige betingelser for erstatning uden for kontrakt ikke kan opfyldes, navnlig fordi der ikke kan etableres det fornødne culpabaserede ansvarsgrundlag. Det følger endvidere af, at DSA artikel 4 indeholder en ”blancoansvarsfritagelse” for *rene videreformidlingstjenester* (»mere conduit«), hvilket registratorer for så vidt angår deres formidling af domænenavne formentlig kan påberåbe sig, selv hvis der *kunne* etableres et erstatningsretligt ansvarsgrundlag efter national ret. Ej heller er registratorer genstand for nogen særlovgivning herom eller et andet retligt etableret ”mellemmandsansvar”. Således må rettighedshavere og Patrade undersøge andre involverede tekniske ”mellemænd” end registratoren, hvis der skal rettes et erstatningskrav mod en anden teknisk aktør end den person, der faktisk skaber krænkelsen, altså registranten/hjemmesideindehaveren. Ej heller synes der undervejs i analysen at være identificeret en mulighed for i det mindste at pålægge registratoren et erstatningsretligt hæftelsesansvar, da ingen overvejelser herom har vist sig umiddelbart relevante. Undervejs er der dog identificeret en perifer mulighed for at anskue registratoren som selvstændig krænker i forhold til ophavsretten. Uanset forekommer det dog nødvendigt, at der sker retlige ændringer både på nationalt niveau og EU-plan, hvis et sådant krav om erstatnings- eller hæftelsesansvar under nogen omstændigheder skal kunne rettes med registratoren. Navnlig vil et erstatningskrav som det i det ovenstående behandlede mindst forudsætte, at der etableres en retlig pligt for registratorer til at begrænse adgangen til immaterialretligt krænkende indhold, som registratoren kan overtræde, hvorefter der ifølge den objektiverede culparegel kan etableres et ansvarsgrundlag. Endvidere vil det være en forudsætning, at artikel 4 i DSA – højst usandsynligt – viser sig ikke at omfatte registratorers service, eller at ordlyden af bestemmelsen ændres (igen). ”Blancoansvarsfritagelsen” i DSA vil formentlig også blokere muligheden for at gøre registratoren erstatningsansvarlig som selvstændig krænker af en ophavsret. Således er nærværende problemformulering falsificeret,

da det ikke tilstrækkeligt kan bevises, at registratorer uden *nogen* omstændigheder kan ifalde et sådant erstatningsansvar.

Hvis det i fremtiden skulle vise sig, at et sådant erstatningskrav godt kan rettes imod registratorer, for eksempel som følge af lov- og praksisændringer, er der undervejs i analysen blevet identificeret en vigtig betragtning. Et sådant erstatningskrav vil i så fald være begrænset til den økonomiske skade, der indtræder *efter* registratoren er blevet bekendt med krænkelsen – for eksempel når rettighedshaveren (eller dennes repræsentant) overfor registratoren har godtgjort sin immaterielle rettighed og krænkelsen samt hævet disse over enhver tvivl, således at registratoren indser eller burde indse, at der faktisk er tale om en reel krænkelse af immaterielle rettigheder, som denne kan afbøde.

6 Retspolitisk overvejelse

Der kan på baggrund af ovenstående udstikkes et retspolitisk forslag til ændring af ”blancoansvarsfritagelsen” i DSA artikel 4, der antageligt omfatter registratorer, da bestemmelsens ordlyd i øjeblikket indbyder til misbrug og udnyttelse af ansvarsfritagelsen. Som det tidligere er nævnt, er der et aktivt marked for ”bulletproof” hosting til brug i forbindelse med ulovlig aktivitet, som en række hostingudbydere lukrerer på med betydelige konsekvenser for rettighedshavere, der ikke kan få standset de problematiske hjemmesiders hosting. Det forekommer ikke utænkeligt, at der kan opstå et lignende marked for ”bulletproof” domænenavne til brug i forbindelse med ulovlig aktivitet, som registratorer ligeledes kan lukrere på. Patrade kan da også bekræfte, at en række registratorer allerede nu forekommer væsentlig mere lyssky og modarbejdende end andre registratorer. Ligeledes kan Patrade oplyse, at en håndfuld registratorer ofte går igen, når der identificeres krænkende hjemmesideindhold, antageligt – blandt andet – fordi de pågældende registratorer accepterer betaling i kryptovaluta. At forebyggelse og bekæmpelse af ”bulletproof” domænenavne alene skal hvile på den private (amerikanske) organisation ICANN forekommer uhensigtsmæssigt, men det lader til at være det nuværende situation, idet EU har sikret alle registratorer en fuldstændig ansvarsfritagelse for misbrug af dets formidlede domænenavne via DSA. Det følger da ellers af DSA præambelbetragtning 2, at ”[...] I betragtning af deres centrale rolle og de teknologiske midler og kapaciteter, der er forbundet med de tjenester, som de leverer, har udbydere af onlinetjenester et særligt samfundsmæssigt ansvar for at medvirke til at bekæmpe ulovligt indhold, der udbredes gennem brug af deres tjenester.”. Det gælder så åbenbart ikke for registratorer, som ellers er udbredelsen, tilgængeligheden og skaberne af ulovligt hjemmesideindhold særligt nær. Muligvis har lovgiver ikke overvejet, at registratorer ligger inde med effektive afbødende remedier og at en DNS-lås kan være proportionel hvis *hele* den tilgængeliggjorte hjemmeside indeholder ulovligt indhold, hvor det kan give mening fuldstændigt at blokere ”indgangsnøglen” til en given hjemmeside. Sebastian Felix Schwemer argumenterer blandt andet, at DNS-aktører ikke er i politisk ”spotlight” som forklaring på problemet (Schwemer, 2022, s. 9).

Det foreslås hermed, at artikel 4 i DSA ændres til på en eller anden måde at sikre en mulighed for at registratorer kan fortabe den gavmilde ansvarsfritagelse, hvis registratorens virksomhed begynder at ligne en sådan ”bulletproof” service, der overlagt markedsfører sig til brug i

forbindelse med ulovlig aktivitet, så medlemsstaterne har mulighed for at dømme disse erstatningsansvarlige.

7 Perspektivering

Ovenstående analyse blev gennemført under forudsætningerne, at

- 1) registratoren er hjemmehørende i Danmark,
- 2) rettighedshaveren er hjemmehørende i Danmark,
- 3) den krænkede immaterielle rettighed ene og alene er etableret og beskyttet i Danmark (sådan at for eksempel EU-varemærker udelades) og
- 4) *skaden* sker beviseligt i Danmark, for eksempel ved at hjemmesiden indeholdende krænkelsen målretter sig imod Danmark, herunder ved at være tilgængelig fra danske IP-adresser samt anvende dansk sprog og – hvis relevant – vise priser i danske kroner samt tilbyde fragt til adresser i Danmark. Sidstnævnte giver dog kun mening, hvis der er tale om webshops.

Endvidere behandlede analysen kun ICANN-akkrediterede registratorer og misbrug af gTLD-domænenavne.

Det har dog vist sig, at gældende EU-ret i enhver henseende vil fritage registratorer for (erstatnings)ansvar. Således kan nærværende konklusion formentlig udvides til domænenavne under alle former for TLD, herunder ccTLD-domænenavne og gTLD-domænenavne, da DSA ikke sonderer herimellem. Ligeledes kan konklusionen umiddelbart udvides til at være gældende ret i alle EU-medlemsstaterne, men kun for så vidt angår DSA – ikke den nationale erstatningsret.

Hvis det ønskes at behandle registratorers ”mellemandsansvar” yderligere, kan dette ske ved en analyse af ”det andet ben” i mellemandsansvaret, det strafferetlige medvirkensansvar, som der her lægges op til en yderligere undersøgelse af.

8 Litteraturliste

- Arnold, R.** (2020). Intermediary Liability and Trade Mark Infringement: A Common Law Perspective. *Oxford Handbook of Online Intermediary Liability*.
- Check-Host.net.** (2026, april 5.). *Check server*. From Check-Host.net: https://check-host.net/ip-info?host=ku.dk&csrf_token=3c0a14a21ab6b706e3a44dd2e8e26fc4d56adcd9
- Cloudflare, Inc.** (2026, maj 4.). *What is a reverse proxy? | Proxy servers explained*. From Cloudflare: <https://www.cloudflare.com/learning/cdn/glossary/reverse-proxy/>
- Cloudflare, Inc.** (2026, april 30.). *What is DNS? | How DNS works*. From Cloudflare: <https://www.cloudflare.com/learning/dns/what-is-dns/>
- Cloudflare, Inc.** (2026, april 30.). *What is a domain name registrar?* From Cloudflare: <https://www.cloudflare.com/learning/dns/glossary/what-is-a-domain-name-registrar/>
- Cornell Law School.** (2026, maj 4.). *contributory infringement*. From Legal Information Institute: https://www.law.cornell.edu/wex/contributory_infringement
- Dinwoodie, G. B., Konarski, X., Targosz, T., Mehra, S. K., Trimble, M., Fachana, J., . . . Lindroos, K.** (2017). Secondary Liability of Internet Service Providers. *Ius Comparatum – Global Studies in Comparative Law*.
- dandomain.** (2026, maj 3.). *Webhotel til din hjemmeside*. From dandomain: <https://dandomain.dk/webhotel>
- Domain Name Stat.** (2026, april 5.). *Domain name registration's statistics*. From Domain Name Stat: <https://domainnamestat.com/statistics/overview>
- Ehlers, A. B.** (2019). *Grundlæggende erstatningsret, 2. udgave*. Karnov Group.
- Eyben, B. v., & Isager, H.** (2024). *Lærebog i erstatningsret, 10. udgave*. Frederiksberg/Aarhus: DJØF Forlag.
- Freeborough, H.** (2026, april 20.). *Fibergrid: Inside the Bulletproof Host for 16,000+ Active Fake Shops*.
- Google Inc.** (2026, april 5.). *In-depth guide to how Google Search works*. From Google Search Central: <https://developers.google.com/search/docs/fundamentals/how-search-works>
- Hansen, C.** (2026, april 5.). *URL i Lex på lex.dk*. From <https://lex.dk/URL>
- ICANN.** (2019, februar 25.). *FAQs for Registrants: About ICANN*. From ICANN: <https://www.icann.org/resources/pages/about-icann-faqs-2019-02-25-en>
- ICANN.** (2014, maj 16.). *EPP Status Codes | What Do They Mean, and Why Should I Know?* From ICANN: <https://www.icann.org/resources/pages/epp-status-codes-2014-06-16-en>

- ICANN. (2012, februar 25.). *General Questions*. From ICANN: <https://www.icann.org/resources/pages/faqs-84-2012-02-25-en>
- ICANN. (2013). *2013 Registrar Accreditation Agreement*. From ICANN: <https://itp.cdn.icann.org/en/files/accredited-registrars/registrar-accreditation-agreement-21jan24-en.htm>
- ICANN. (2017, juni 20.). *Registering Domain Names*. From ICANN: <https://www.icann.org/resources/pages/register-domain-name-2017-06-20-en>
- ICANN. (2020, januar 1.). *Uniform Domain-Name Dispute-Resolution Policy*. From ICANN: <https://www.icann.org/en/contracted-parties/consensus-policies/uniform-domain-name-dispute-resolution-policy/uniform-domain-name-dispute-resolution-policy-01-01-2020-en>
- ICANN. (2026, april 30.). *Consensus Policies*. From ICANN: <https://www.icann.org/en/contracted-parties/consensus-policies>
- ICANN. (2026, april 4.). *List of Accredited Registrars*. From ICANN: <https://www.icann.org/en/contracted-parties/accredited-registrars/list-of-accredited-registrars>
- ICANN. (2026, april 30.). *Registry Operators*. From ICANN: <https://www.icann.org/en/contracted-parties/registry-operators>
- Information Sciences Institute.** (1981). *INTERNET PROTOCOL*. California.
- Internet Assigned Numbers Authority.** (2026, maj 6.). *Qualifying top-level domain strings*. From IANA: <https://www.iana.org/help/eligible-tlds>
- Internet Assigned Numbers Authority.** (2026, april 5.). *Root Zone Database*. From IANA: <https://www.iana.org/domains/root/db>
- Johansen, J.** (2026, april 5.). *browser i Lex på lex.dk*. From <https://lex.dk/browser>
- Juul, N. C.** (2026, april 5.). *World wide web i Lex på lex.dk*. From https://lex.dk/World_wide_web
- Jørgensen, S., & Nørgaard, J.** (1976). *Erstatningsret*.
- Kruse, A. V.** (1989). *Erstatningsretten*. Jurist- og Økonomforbundets Forlag.
- Lødrup, P.** (1995). *Lærebok i erstatningsrett, 3. utgave*. Oslo: Eget forlag.
- Munk-Hansen, C.** (2022). *Retsvidenskabsteori*. Herning: DJØF Forlag.
- one.com.** (2026, marts 21.). From *Hvad er en hjemmeside?*: <https://www.one.com/da-dk/hjemmesideprogram/hvad-er-en-hjemmeside/>
- one.com.** (2026, april 5.). *Hvad er en reverse proxy – og hvad bruges den til?* From one.com: <https://www.one.com/da-dk/vps/reverse-proxy/>

one.com. (2026, april 6.). *Hvad står DNS for?* From one.com: <https://www.one.com/da-dk/domaener/hvad-er-dns/>

Punktum.dk. (2026, maj 6.). *Information til dig om dit .dk-domænenavn.* From .dk: <https://punktum.dk/artikler/information-til-dig-om-dit-dkdomaenenavn>

Schovsbo, J., Rosenmeier, M., & Petersen, C. S. (2020). *Immaterielret, 6. udgave.* Et sted på Amager: DJØF Forlag.

Schwemer, S. F. (2022, september 27.). Digital Services Act: A Reform of the e-Commerce Directive and Much More. *Research Handbook on EU Internet Law (2022).*

SentinelOne. (2025, juli 31.). *What is Bulletproof Hosting?* From SentinelOne: <https://www.sentinelone.com/cybersecurity-101/threat-intelligence/bulletproof-hosting/>

The International Telecommunication Union. (2026, marts 15.). *Almost three-quarters of the population are online.* From ITU: <https://www.itu.int/itu-d/reports/statistics/2025/10/15/ff25-internet-use/>

Trzaskowski, J., Bergqvist, C., Jakobsen, S. S., Karstoft, S., Kirk, H., Lentz, L. W., . . . Sørensen, M. J. (2024). *Internetretten, 4. udgave.* København og Aalborg: Ex Tuto Publishing A/S.

Udsen, H. (2021). *IT-ret, 5. udgave.* ExTuto Publishing A/S.

9 Bilag

9.1 Anslagsdokumentation

The screenshot displays a PDF document titled "Jakob Pedersen" with student ID "20214601". The document is viewed in a software application with a yellow top bar containing various toolbars like "Word", "File", "Edit", "View", "Insert", "Format", "Tools", "Table", "Window", and "Help".

Table of Domain Names:

Page	Domain Name	Registrar	Registration Date
1	11159944.com	GoDaddy.com, LLC	April 08, 2012, at 10:51
2	11159945.com	GoDaddy.com, LLC	April 08, 2012, at 10:51
3	11159946.com	GoDaddy.com, LLC	April 08, 2012, at 10:51
4	11159947.com	GoDaddy.com, LLC	April 08, 2012, at 10:51
5	11159948.com	GoDaddy.com, LLC	April 08, 2012, at 10:51
6	11159949.com	GoDaddy.com, LLC	April 08, 2012, at 10:51
7	11159950.com	GoDaddy.com, LLC	April 08, 2012, at 10:51
8	11159951.com	GoDaddy.com, LLC	April 08, 2012, at 10:51
9	11159952.com	GoDaddy.com, LLC	April 08, 2012, at 10:51
10	11159953.com	GoDaddy.com, LLC	April 08, 2012, at 10:51
11	11159954.com	GoDaddy.com, LLC	April 08, 2012, at 10:51
12	11159955.com	GoDaddy.com, LLC	April 08, 2012, at 10:51
13	11159956.com	GoDaddy.com, LLC	April 08, 2012, at 10:51
14	11159957.com	GoDaddy.com, LLC	April 08, 2012, at 10:51
15	11159958.com	GoDaddy.com, LLC	April 08, 2012, at 10:51
16	11159959.com	GoDaddy.com, LLC	April 08, 2012, at 10:51
17	11159960.com	GoDaddy.com, LLC	April 08, 2012, at 10:51
18	11159961.com	GoDaddy.com, LLC	April 08, 2012, at 10:51
19	11159962.com	GoDaddy.com, LLC	April 08, 2012, at 10:51
20	11159963.com	GoDaddy.com, LLC	April 08, 2012, at 10:51
21	11159964.com	GoDaddy.com, LLC	April 08, 2012, at 10:51
22	11159965.com	GoDaddy.com, LLC	April 08, 2012, at 10:51
23	11159966.com	GoDaddy.com, LLC	April 08, 2012, at 10:51
24	11159967.com	GoDaddy.com, LLC	April 08, 2012, at 10:51
25	11159968.com	GoDaddy.com, LLC	April 08, 2012, at 10:51
26	11159969.com	GoDaddy.com, LLC	April 08, 2012, at 10:51
27	11159970.com	GoDaddy.com, LLC	April 08, 2012, at 10:51
28	11159971.com	GoDaddy.com, LLC	April 08, 2012, at 10:51
29	11159972.com	GoDaddy.com, LLC	April 08, 2012, at 10:51
30	11159973.com	GoDaddy.com, LLC	April 08, 2012, at 10:51
31	11159974.com	GoDaddy.com, LLC	April 08, 2012, at 10:51
32	11159975.com	GoDaddy.com, LLC	April 08, 2012, at 10:51
33	11159976.com	GoDaddy.com, LLC	April 08, 2012, at 10:51
34	11159977.com	GoDaddy.com, LLC	April 08, 2012, at 10:51
35	11159978.com	GoDaddy.com, LLC	April 08, 2012, at 10:51
36	11159979.com	GoDaddy.com, LLC	April 08, 2012, at 10:51
37	11159980.com	GoDaddy.com, LLC	April 08, 2012, at 10:51
38	11159981.com	GoDaddy.com, LLC	April 08, 2012, at 10:51
39	11159982.com	GoDaddy.com, LLC	April 08, 2012, at 10:51
40	11159983.com	GoDaddy.com, LLC	April 08, 2012, at 10:51
41	11159984.com	GoDaddy.com, LLC	April 08, 2012, at 10:51
42	11159985.com	GoDaddy.com, LLC	April 08, 2012, at 10:51
43	11159986.com	GoDaddy.com, LLC	April 08, 2012, at 10:51
44	11159987.com	GoDaddy.com, LLC	April 08, 2012, at 10:51
45	11159988.com	GoDaddy.com, LLC	April 08, 2012, at 10:51
46	11159989.com	GoDaddy.com, LLC	April 08, 2012, at 10:51
47	11159990.com	GoDaddy.com, LLC	April 08, 2012, at 10:51
48	11159991.com	GoDaddy.com, LLC	April 08, 2012, at 10:51
49	11159992.com	GoDaddy.com, LLC	April 08, 2012, at 10:51
50	11159993.com	GoDaddy.com, LLC	April 08, 2012, at 10:51
51	11159994.com	GoDaddy.com, LLC	April 08, 2012, at 10:51
52	11159995.com	GoDaddy.com, LLC	April 08, 2012, at 10:51
53	11159996.com	GoDaddy.com, LLC	April 08, 2012, at 10:51
54	11159997.com	GoDaddy.com, LLC	April 08, 2012, at 10:51
55	11159998.com	GoDaddy.com, LLC	April 08, 2012, at 10:51
56	11159999.com	GoDaddy.com, LLC	April 08, 2012, at 10:51

Word Count Statistics:

- Pages: 62
- Words: 18,466
- Characters (no spaces): 114,861
- Characters (with spaces): 133,326
- Paragraphs: 223
- Lines: 1,751

Table of Contents:

- Indholdsfortegnelse 2
- ABSTRACT 3
- INDHOLDSPORTELSER 5
- 1. INDLEDNING 6
- 1.1. Problembeskrivelse 6
- 1.2. Problemformulering 6
- 1.3. Afgrænsning 6
- 2. RELEVANS AF DET RELEVANTE TEKNIKTAKTUM 19
- 2.1. Kort resumé af indledende del, DNS samt DNS-ansvar 19
- 2.2. Domænavne, registreringssystemer, registreringssystemer og ICANN 24
- 2.3.1. Type af registreringssystemer (TLD) 24
- 2.3.2. Internet Corporation for Assigned Names and Numbers (ICANN) 26
- 3. HELLEMANNSKAPNAVA PÅ INTERNET 27
- 3.1. Kort resumé 27
- 4. ERSTATNINGSRETTILGANG 31
- 4.1. Kort resumé 31
- 4.2. ERSTATNINGSRETTILGANG I RELEVANTE RELEVANSOMRÅDER 32
- 4.2.1. Erstatningsreguleringer 32
- 4.2.1.1. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.1.1. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.1.2. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.2. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.2.1. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.2.2. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.2.3. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.1. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.2. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.3. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.4. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.5. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.6. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.7. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.8. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.9. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.10. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.11. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.12. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.13. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.14. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.15. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.16. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.17. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.18. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.19. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.20. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.21. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.22. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.23. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.24. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.25. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.26. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.27. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.28. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.29. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.30. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.31. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.32. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.33. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.34. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.35. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.36. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.37. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.38. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.39. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.40. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.41. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.42. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.43. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.44. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.45. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.46. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.47. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.48. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.49. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.50. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.51. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.52. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.53. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.54. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.55. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.56. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.57. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.58. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.59. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.60. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.61. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.62. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.63. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.64. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.65. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.66. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.67. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.68. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.69. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.70. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.71. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.72. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.73. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.74. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.75. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.76. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.77. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.78. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.79. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.80. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.81. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.82. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.83. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.84. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.85. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.86. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.87. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.88. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.89. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.90. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.91. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.92. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.93. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.94. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.95. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.96. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.97. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.98. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.99. Erstatningsreguleringer i Danmark 32
- 4.2.1.3.100. Erstatningsreguleringer i Danmark 32

Main Text Snippets:

responsibility concerning illegal content on the internet that the registrars' provided domain names make accessible.

Ultimately, the topic remains more theoretically interesting than practically applicable, mainly due to the existing issues of proving the damages caused by infringement upon intellectual property in general, non-contractual liability for omissions, and the responsibility exemption of mere conduit intermediary services outlined in the Digital Services Act.

Nevertheless, this paper further clarifies the (limited) options for rightsholders to pursue enforcement and/or non-contractual damages of intellectual property online and infringements hereupon, respectively. On the contrary, it is demonstrated that domain name registrars need not be concerned about monetary consequences and liabilities arising from their domain name registrars' misuse of provided domain names in relation to infringing content – at least as far as the applicable law of Denmark governs, that is.

domain name provided by the registrar itself seemingly cannot meet the criteria for non-contractual liability for damages in accordance with the rules current applicable law in Denmark, namely based on relevant national case law and applicable EU regulation. Numerous issues arise in that regard, including the practical challenge of even proving the monetary losses caused by infringements upon intellectual property rights generally.

Additionally, it is uncovered that the applicable law regarding non-contractual liability for damages regarding omissions – which has shown relevant – is tricky, and ultimately an element which makes it even harder for an infringed rightsholder to seek compensation for damages from the registrar.

Furthermore, it is uncovered that the European Union's Digital Services Act regulation is a general obstacle, as it seemingly – on generous conditions – exempts registrars for all

Omkring 6 millioner mennesker benytter internet, svarende til cirka tre fjerdedele af befolkningen i Danmark. (The International Telecommunication Union, 2020). Et kritisk element af internet, som de fleste måske hverken kender til eller vurderer, selv om de fleste til dagligt benytter det – er domænavnesystemet (DNS). Nærliggende benyttes af "world wide web", det vil sige den del af internet der vedrører benyttes af samt navigation på og blandt hjemmesider via browserer (Juhl, 2020), muliggøres i praksis gennem blandt andet DNS (Johansen, 2009). Uden DNS der forholder simple domænavne (for eksempel "tud.dk") med komplekse IP-adresser (for eksempel "130.236.237.173", som er den unikke IP-adresse for Københavns Universitets hjemmeside (Københavns, 2020)), ville world wide web i praksis være kompliceret og gøre svært for mennesker at navigere i – særligt uden internetudbydere hjælp. Desuden ville hjemmesider være svære for mennesker at adskille, da der er høj visuel lighed mellem alle IP-adresser. Domænavne gør det nemmere for mennesker at adskille og huske "adresser" for forskellige hjemmesider. Sammenlign for eksempel Aalborg Universitets officielle hjemmeside Københavns Københavns Universitet, der kan nås via "tud.dk" henholdsvis "tud.ku" i forhold til deres respektive IP-adresser "192.234.132.89" henholdsvis "192.236.237.173".

Om end man via browseren i teorien kan nå alle aktive hjemmesider både via des initiale domænavne og ved direkte brug af den IP-adresse, er dette næppe altid muligt i praksis. En betydelig andel af alle hjemmesider i verden anvender af sikkerheds- og optimeringsgrunde en såkaldt "omvendt proxy", der i praksis skifter hjemmesider specifikke underliggende IP-